

AVE MARIA

Amalia Furlan
R. F. D. No. 4. 1-25

"AVE MARIA"

Izhaja 1. in 15. vsakega meseca. — Issued every 1st and 15th day of the month by

THE FRANCISCAN FATHERS
1852 West 22. Place, Chicago, Ill.

In the interest of the Order of St. Francis.

Naročnina \$2.50 na leto.
Subscription Price \$2.50 per annum.

Entered as second-class matter October 20, 1919 at the post office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103. Act of October 3, 1917, authorized on October 25, 1919.

Naši zastopniki.

ki so pooblašteni pobirati naročnino za "Ave Maria," "Edinost", "Koledar Ave Maria," molitvenike in druge knjige ter vse tiskovine.

OHIO.

Barberton, Ohio. — Mr. Frank Zupančič, Mr. Joseph Lekšan.
Bridgeport, Ohio. — Mr. Ludovik Hoge.
Newburg, Ohio. — Rev. J. J. Oman, Mr. Jakob Resnik.
Cleveland, Ohio. — Mr. Frank Suhadolnik, Mr. Anton Strniša, Mrs. J. Serceļ, Mrs. Ivanka Gaspari, Miss Frances Bombach.
Bedford, Ohio. — Mr. Frank Stavec.
Collinwood, Ohio. — Mr. John Mesec.
Nottingham, Ohio. — Miss Mary Mevzek.
Lorain, Ohio. — Miss Mamie Perušek.

PENNSYLVANIA.

Ambridge, Pa. — Mrs. Jennie Svegel.
Reading, Pa. — Mr. Simončič.
Braddock, Pa. — Mr. Joseph Lesjak.
Bridgeville, Pa. — Miss Elizabeth Pogačnik.
Presto, Pa. — Mr. John Krek.
Burggettstown, Pa. — Mrs. J. Pintar, S. Jenko.
Canonsburg, Pa. — Mr. Mihael Tomšič.
Mr. John Pelhan, Mrs. Mary Beve, Miss F. Mohorič.
Forest City, Pa. — Mrs. Anna Grčman, Miss Mary Svete.
Homer City, Pa. — Mary Gorichar.
Imperial, Pa. — Mr. Paul Jamnik.
Johnstown, Pa. — Mr. Andrew Tomec, Jernej Intihar.
Moon Run, Pa. — Mr. Jakob Drašler.
Olyphant, Pa. — Miss Mary Zore.
Pittsburgh, Pa. — Mr. John Golobič, Mr. J. Bojanc, Mr. Geo. Weselich.
Steelton, Pa. — Mr. Anton Malesich, Mrs. Dorothy Dermeš.

MINNESOTA.

Gilbert, Minn. — Mrs. A. Preglet, Frances Tanko, Mr. Frank Ulčar.

Aurora, Minn. — Mrs. E. Smolich.
Biwabik, Minn. — Mr. Frank Globokar.
Chisholm, Minn. — Joe Zaic, Rev. J. E. Schiffer, Mr. John Strle.
Elcor, Minn. — Jerica Tušar.
Ely, Minn. — Mr. Jos. Peshel, Mr. J. Otrin, Mrs. V. Marn.
Greaney, Minn. — Mrs. U. Babich.
Eveleth, Minn. — Antonia Nemgar, Johana Kastelic, Kvaternik Frances.
Mountain Iron, Minn. — Mrs. Lucia Kralj.
New Duluth, Minn. — Mr. M. Špehar, Rev. A. Pirnat.
Rice, Minn. — Rev. John Trobec.
Virginia, Minn. — Mrs. Sterbenc.
Tower in Soudan, Minn. — Mrs. F. Loushin.
McKinley, Minn. — Mrs. A. Hegler.
Hibbing, Minn. in okolico. — Mrs. Mlakar.

ILLINOIS.

Aurora, Ill. — Mrs. M. Vesel.
Chicago, Ill. — Mr. Leo Mladich, Mr. Andrew Glavach.
Joliet, Ill. — Mr. Marko Bluth, Mr. Jos. F. Muhich, Mr. Paul J. Laurich.
Rockdale, Ill. — Mary Kostelic.
La Salle, Ill. — Joe Lesjak, Annie Ovnik.

North Chicago in Waukegan, Ill. — Mr. Joseph Drashler.
Peoria, Ill. — Mr. Zabukovec.
Springfield, Ill. —
Bradley, Ill. — Mr. M. Smoley.

Milwaukee, Wis. — Anton F. Kozleuchar, August Florjanc, John Kovačič, L. Berce, Mrs. Mary Mohorko.
Sheboygan, Wis. — Mr. M. Pregar, Mr. John Udoyich.
Willard, Wis. — Mr. Frank Perovšek.
Brooklyn, N. Y. — Mr. Jos. Skrabe, Mr. Joe Česarek.
Newark, N. J. — Mrs. Johana Mevzek.
New York City. — Rev. P. Beningen Snoj, O. F. M.
Denver, Colo. — Geo. Pavlakovich.
Leadville, Colo. — Mrs. Bradach in Rev. Miklavčič.
Pueblo, Colo. — Rev. P. Cyril, O. S. B., Mrs. J. Meglen.
Indianapolis, Ind. — Mr. Louis Komlanc, Thomas, W. Va. — Mr. John Lahajnar, Mrs. M. Bulich.
Ahmeek, Mich. — Josephina Hribljan.
Calumet, Mich. — Mr. J. Musich, Mrs. Mary Klobucher.
Detroit, Mich. — Mrs. A. Banks in Mrs. F. Plautz.
Ruthbury, Mich. in okolica. — Mr. R. Snider.
Bridgeport, Conn. — Rev. M. J. Golob, Stephen Sumen.
Franklin, Kans. — John Dobrovec.
Frontenac, Kans. — Joseph Zore.
Kansas City, Kans. — Mr. Peter Majerle.
East Helena, Mont. — Mrs. Frances Ambrožič.
St. Louis, Mo. — Mr. John Mihelich.
So. Omaha, Neb. — Mrs. M. Petrasich.
Valley, Wash. — Mrs. Mary Swan.
Rock Spring, Wyo. — Miss Apolonia Mrak, Rev. A. Schiffer.

ANTON GORNIK SLOVENSKI MESAR

Rejakom v Tower in Soudan, Minn., pol-poročam svoje mesnice. Najboljše blage. Nizke cene.

Tower, Minnesota.

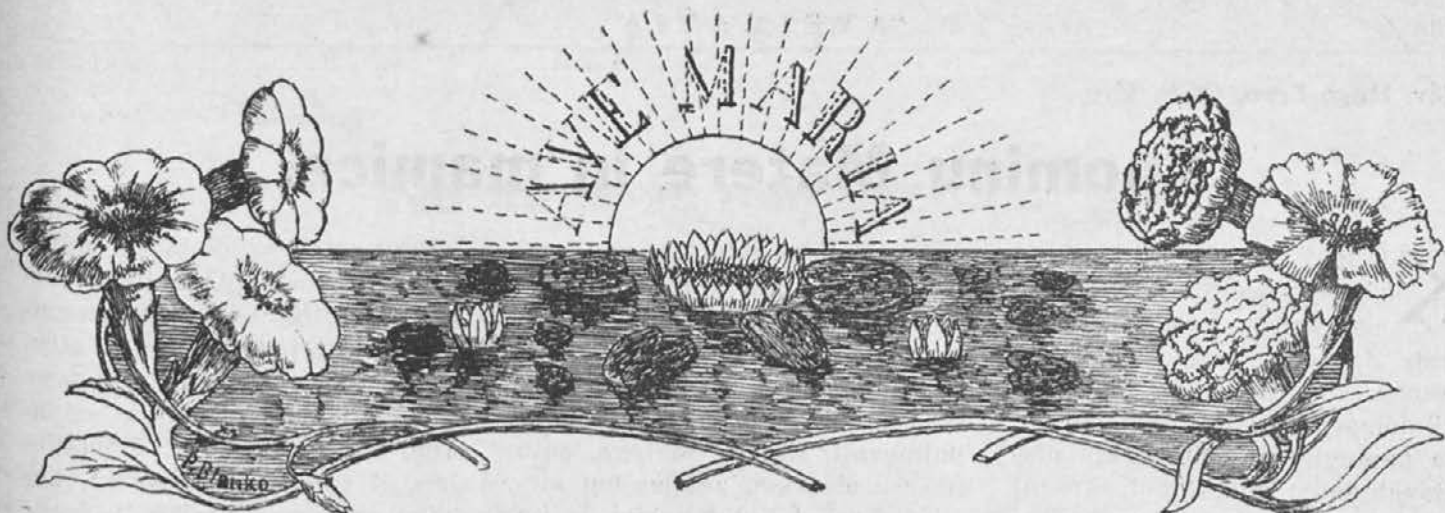
ALI STE KDAJ PREISKUSILI Severa's Esko

MAZILo ZOPER SRBEČICO?

Cena 50 centov

V LEKARNAH VSEPOVSOD.

W. F. SEVERA CO. CEDAR RAPIDS, IOWA

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.50. Za Evropo \$3.00

Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

ŠTEV. (No.) 9.

MAY 1st, 1924.

LETO (Vol.) XVI.

Albin Martinčič.

Prošnja majniškega pevca.

Veseli ptički so zapeli v logu,
zagostoleli ljubko v slavo Bogu.
Zašnil je pomladni solnčni žar,
spet šmarnice krasijo Tvoj oltar,
premila majniška Kraljica.

Ozri se, Mati v ljudstvo svoje zbrano,
V poljano živo, s cvetjem posejano;
nad njo se spenja višnjevo nebo,
iz nje molitve, vzdihni k Tebi vro:
"Usliši mile prošnje, Mati!"

Čuj: vsepovsodi spomladansko petje!
Glej: vsepovsodi spomladansko cvetje!
Narava vsa dehti, slavi Boga —
le svet današnji Njega ne spozna.
O, pošlji Luč mu, Morska zvezda!

Mladina naša rože trga vneta
in Tebi, Mati kite, vence spleta:
Sveta otrokom cvetke pravtako,
cveto, a kam bi ž njimi nevedo.
O, daj, da kmalu Te spoznajo!

V obilo srcih še pomlad ni vzknila,
še dalje zimska noč jih bode krila.
Da vzide v srcih vseh pomladni dan,
da vzljubi Te kristjan in vsak zemljan,
izprosi, milostna Kraljica!

Rev. Hugo Bren, O. F. M.:

Spominu Matere in mamice.

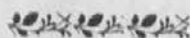
KO maj razgrne svoj pestro pisani plašč pred me, postanim zopet otrok na domači trati. Žal, da le v spominih, ne v resnici. Vem, da se vije mej maji na domačih tratah in sedanjimi na nepreglednih ameriških planjavah dolga križeva pot, skušenj in poskušanj, a vendar pravim: Žal da ne morem nazaj v maje na domačih tratah. Ne želim si nazaj tak kot sem, tak, ki je skusil, da je pod pisanim majskim plaščem mnogo trnja in strupenih kač, ampak tak, ki mu je vse to še neznano, ki s sigurno nožico stopa po tem pisanem pregrinjalu, kot otrok, ki so mu prevare življenja še neznanе. Da kot tak bi se prav nič ne pomišljal s Kalvarije življenja še enkrat nazaj po križevi poti v Betlehem mladosti. A vem, da je to nemogoče. Zato pa vsaj spomini hitite nazaj, vi, ki imate perutnice in vam ni treba preko trnja in kač.

Dva magneta sta, ki me vlečeta nazaj: Mati in mamica. Kakor jutranja zarja izza gora se dvigate njuni podobi izza bohotnega majskega cvetja in me kakor pomladni vonj opajate. Mislim, da v tem nisem osamljen. Vsakemu vernemu Slovencu je maj praznik njegove ljubljene nebeške Matere. In da mu je praznik, se ima zahvaliti svoji mamici, ki mu je z materno hrano cepila in zalivala ljubezen do Nje. Zato mu v maju spomin njuni podobi tako rad zopet pričara pred oči.

Pa kako lepo se zna spomin

vživeti v tisto dobo, ko sem imel še otroško - naivne in nedolžne pojme o Materi in mamici. Mati Marija je še za odrasčenega človeka globokega razuma prevzvišena mati, da bi jo mogel prav pojmovati. Zaveda se tega, zato sicer z otroškim zaupanjem kleči pred njo, a tudi z nekim svetim strahom nad njeno vzvišenostjo. Za otroka, katerega razum še nima dosti močnih peruti, da bi se dvignil do njene vzvišenosti, ni Mati, ampak samo mati, z vsemi lastnostimi najboljše matere, ki si jo otrok more želeti. Kar na materi lepega vidi v svoji porajajoči domišljiji s čudeži pomnoži in na Njo prenese.

Mamica pri odraslem otroku, ki jo z zrelim razumom opazuje, marsikaj zgubi na prvotnem čaru. V teku let je imel večkrat priliko spoznati, da je vendarle človek, z vsem človeškimi slabostimi, kakor jih vidi na drugih ženskah. Otrok, ki je sam še ves solnčen teh senčnih strani človeške narave še ne vidi in ne čuti, zato mu je mamica na pol boginja, ki vse ve in vse premore. Kot taka se mu zareže v mlado dovzetno dušo in ko taka tam kraljuje, tudi potem še, ko je nrgavi razum že zasenčil njeno jasno podobo. Znano je namreč, da so prvi vtisi najgloblji in najmerodajnejši. Radi tega tudi spomini, ki so odvisni od vtisov, na materini podobi, zlasti potem, ko mu je ostala le še podoba, tako radi zabrišejo vse temne strani, da zopet zažari v neki nadzemski lepoti.

P O M L A D.

Kako veselo se smehlja
nebesni svod pomladi,
ko rosno jutro trepeta
v življenja polni nadi.

Mogočno polje mlada kri,
na čelu cvetje klije,
iz prs radosten spev kipi
in z lic veselje sije.

Prav zato so spomini na Mater in mamico tako magnetični. Mati, z najlepšimi lastnostimi mamice ožarjena, nam vzbuja res otroško ljubezen in zaupanje, brez primesi strahu. Mamica z božanskimi potezami, brez človeških slabosti zarezana v spomin, nas dviga iz zemskih nižin v jasne višave, kamor je morda že odšla. Ljubki podobi obeh izvršujeta mej nami svojimi otroci, ki še tavamo po tej solzni dolini, vzvišen apostolat. Marsikateri zgubljen sin in zgubljena hčerka sta nedostopna vsem dŕugim apostolom. Naj jima še tako kurimo pekel pod nogami, nič ne opravi mo. Če se pa v gotovih težkih urah prikažete na prižnici spomina molče pridigajoči podobi Matere in mamice, se jim začno zakrknjena srca tajati, solze se prikažejo v očeh in iz drhtečih ust se izvije vzdih: O Mati, o mamica . . .

Spominu Matere in mamice je posvečena ta številka. Ne brez namena. Že leta Ave Maria misionari mej našimi tukajšnjimi rojaki. Ne rečem, da brez vspeha. Toda koliko jih je še, ki hodijo mimo nje kakor mimo pridigarice na vogalu, o kateri vedo, da ji je pridiganje biznes. Da bi še zanemarjena in zamrznjena srca teh ogrela, za letošnji maj daje izključno besedo Materi in mamici, in jima želi, da bi v mnoga srca, v katerih vlada zima severnega tečaja, zopet prinesli maj, drugim pa napravili še bolj cvetočega in duhtečega. Bog daj!

Rev. Krizostom Sekovanič, O.F.M.

Oči mladostno se iskre,
ko gledajo naravo,
in sveže ustnice drhte
pojo Gospodu slavo.

Rev. Hugo Bren, O. F. M.

Ko mi je še maj cvetel...

Majski spomini so za odrasčenega človeka vsi medeni, kot mlado cvetje. A ne za vsacega, vsaj po mojem mnenju ne. Samo za tistega, ki je kot otrok gledal pomlad v vsej njeni deviški krasoti. Kaj ve o tej pomladi velikomestni otrok, ki je svoje majske dni preživel na tlakovanih cestah, kjer niti plevela ni videti. Niti otroci

Nasprotno! Ravno takrat sem si najbolj želel domov. Takrat mi je redno prišla na misel ona domotožna Prešernova: O Vrba srečna vas domača . . . Seveda je iz Vrbe nekaj družega zraslo. Pomlad je pri nas zato tako lepa, ker je res pomlad, ne zima in ne poletje. Take pomladi tukaj ni. Ameriška pomlad je kakor naša

ta zima res že odšla in ne misli več niti nazaj pogledati. Ko je po osojnih brdih prišla zimi v dolinah za hrbet, ne plane nanjo, kakor jastreb iz višine na kokoš, ampak počasi stopa nizdoli. Le tiste cvetke grede za njo, ki so pripravljene, da se zna odhajajoča starka zmaščevati nad njimi, s tem da jih v svoji onemog-

onih krajev, kjer si zima in poletje pomlad mej seboj razdelite, ne vedo prav, kaj je maj. Mi, ki smo preživeli svoja otroška leta v naši stari domovini, sredi pomlajajoče se narave, lahko pišemo majske spomine in z največjim vonjem. Jaz sem že v raznih deželah težko čakal maja, a ko sem ga pričakal, me ni mogel oмамiti, da bi pozabil na našo starokrajsko pomlad.

vboga Slovenija. Iz germanske sužnosti je prišla v srbsko. Svobodni majski žarki ji še nikoli niso sijali in ji menda nikoli ne bodo. Prav tako nam Amerikancem nikoli ne sijejo čisto zlati pomladni žarki, brez zimskega mraza in poletne vročine in nam nikoli ne bodo. Kako previdno tam po naših hribih stopa pomlad v deželo, kakor bi se hotela prej dobro prepričati, če je v plašč zavi-

li jezi vsaj za nekaj časa še z mrzlim belim plaščem odene. Nežnejše cvetje noče prej pogledati na dan, dokler ni že po vseh mejah trobilo in pod vsem grmovjem pozvanjalo zimi v slovo in pomladi v pozdrav. Ta polagni prehod iz zime v pomlad, to njeno previdno, a zmagovito prodiranje v padajoče zimske trdnjave, dokler se tam gori pod Triglavom ne zabarikadira, dela staro-

krajsko pomlad tako lepo.

Za tem je prišel maj. Z njim tam pomlad zasede tron. Nobena kraljica, ki se koj po poroki vse de na tron, da sprejme udanostne poklone svojih podložnih, ni tako bogato in bahato opravljena, kakor naša starokrajska pomlad v svoji majski obleki. Vsa v razno-bojnim pisanem cvetju, vsa duhteča in kipeča prijetnega naravnega vonja. Travniki in drevje, vrtovi in vrtički se kosajo v cvetenju in duhtenju. Sredi tega bujnega, prekipevajočega življenja se še starček, ki je vedno pravil, da ga bo zima vzela tako pomladi, da pozabi na smrt. Jetikarji, ki so jim morda včasih že svečo držali, se dvigajo iz svojih postelj. Zapuščajo zaduhle sobe in se vlečejo ven na mlado solnce. Žejni in željni življenja razgaljajo svoja izsušena prsa in z odprtimi ustmi lovijo pomlajene majske žarke, da jim oni zamore smrtonosne bacile, ki vsem drugim zdravnikom kjubujejo. Lažji jim je v večernem hladu korak nazaj v goroko sobo. Še z večjim zaupanjem kakor sicer, začno sanjati o zdravju.

Pa naj bi otroci ne bili veseli, ko se vse smeje okrog njih. O, takrat smo vrgli zadnje zimske okove od sebe. Čevlji so šli v "penzijo". Tudi noga je hotela biti prosta, čeravno je včasih krvavo plačevala svojo prostost. V tem oziru smo bili še preveč predrzni. Samo rože, samo cvetje smo gledali okrog sebe, nad seboj in pod seboj. Da je pod cvetjem tudi kak kamen, trn, glaževna, ali celo kača, na to smo v svoji otroški lahkomišljenosti popolnoma pozabili. Zdaj, zdaj je kdo zastokal in zajokal, ter en čas po eni nogi tancal za drugimi, a se je kmalu zopet zjasnilo, kakor v aprilu. Kdo bi se kremžil in jokal, ko so se nam od vseh strani pisane rože smejale.

Njih učenjaška imena nam takrat seveda še niso bila zna, da mnogi, ki so se z menoj radovali maja, jih nikoli niso poznali. A

znali smo svojo botaniko, svoje rastlinoslovje, tisto, ki je znajo slovenske matere stare korenine. V njih šoli smo se je učili. V tem rastlinoslovju ni bilo imen: Anemone nemorosa—veternica, primula verna—pomladni žefran, dens canis—pasji zolj itd., pač pa: Marijini laski, Marijini čeveljki, Marijine solzice, Marijin plašček, Marijin mleček, Marijina šmarnica, itd., sama imena, o katerih pozneje v šolah nisem ničesar slišal. In če bi bil s temi imeni "ausrikal," bi se mi bila slaba godila.

Kraljica mej njimi je bila seveda Marijina šmarnica. Kako veselo smo vsklikali tisti, ki smo bili tako srečni, da smo jo našli. To je bila šmarnica posebne vrste, skoraj tako redka kakor štiriperesna deteljica. Rdeče srce je imela. Mi smo jo v svojih vsklikih kratko imenovali "ta rdečo." Njo dobiti nam ni bila nobena žrtev prevelika. Šmarniška polja so bila pri nas redka. Kolikor jih je bilo, so nam bila pa seveda daleč na okolu znana. Če je kdo slučajno za kako novo zvedel, mu toliko časa nismo dali miru, dokler nam ni povedal. Komaj so šmarnice začele delati popje, se nas je že zbrala cela karavana, da gremo gledat, koliko jih bo to leto sploh cvetlo. Dasi so gadi in modrasi pri nas nekaj navadnega, nihče ni mislil ali verjel, da bi pod tako lepimi cvetlicami kakor so šmarnice prežali na naše noge. Brez strahu smo se spustili v grmovje. Sicer naše noge ob tem času navadno niso bile več tako nežne, kakor takrat, ko smo čevlje poslali v penzijo. Po barvi se tudi niso veliko ločile od usnja, če ni bila ravno rosa. Vendar, če danes mislim na to, verjamem, da ima otrok tri angele varuhe. Nikomur se ni ničesar zgodilo.

Kako temeljito smo vsa šmarniška polja preiskali! Pri vsaki smo pod oba lista pogledali, če imata "oči". Ako smo jih zapačili, kar pa ni bilo niti pri vsaki

deseti, smo težko zadržali radostni vsklik; a smo ga le. Kajti šele po končani preiskavi je na skupnem posvetovanju vsak povedal, koliko jih je našel. Takrat smo znali do več šteti kakor pa v šoli in še veseli smo bili, če je šlo število preko naših prstov. Potem smo začeli ugibati, koliko bo mej tistimi, ki jih je kdo našel Marijih. Komaj smo čakali, da so začele vsaj na eno očesce gledati in že smo šli od ene do druge, da vidimo, če "rdeče" gleda. Topot nismo bili več tiho, kadar je kdo kako tako našel. "Ta rdeča," je bil kratek vsklik tistega srečnega, drugi smo mu bili pa nevošljivi.

Največje in najrodovitnejše šmarniško polje je bilo nad neko globoko dolino, v kateri nas je bilo opoldan strah. Ne toliko radi doline, kakor radi zijajočega brezna nad njo, o katerem smo vedeli najstrašnejše reči pripovedovati. Enkrat, to smo vsi vedeli, so vrgli enega psa vanjo. Potem so ga pa dolgo slišali, kako je v globini pod dolino žalostno lajal. Brezno tedaj ni samo nad dolino, ampak se razteza celo pod dolino in še daleč naprej. Kajpada smo se bali, da bi se znalo lepega dne udreti. Zato nas je bilo v dolini strah. Toda kadar so šmarnice cvetele, smo na vse to pozabili. Tik nad breznom smo stikali za takimi, ki "rdeče" gledajo.

Ko smo nabrali najlepših in najsvetejših rož, smo se spravili v kako senco in začeli plesti vence. Se razume, da pri tem nismo molčali. Marijini laski, čeveljčki solzice itd. nam niso bile le po imenu znane. Cele legende smo vedeli praviti. Temu so mati o posameznih to povedali, onemu ono, sam je še kaj zraven pristavil in tako so nastale kar nove legende. Vse mogoče in nemogoče smo spravili o Mariji na dan. Ko bi nas bila takrat za grmom poslušala, bi se bila gotovo prisrčno na glas smejala, če se še nikoli ni.

Se razume, da je ona imela v svoji nazareški hišici vsako leto najlepše šmarnice. Jezušček ki je

vseveden, je seveda tudi vedel za vse kraje, kje šmarnice rasejo. Njemu ni bilo treba pod perje gledati, katera ima oči, katera ne, katera bo bela, katera rdeča. On je vse to naprej vedel. Kate-rokoli je utrgal vsaka je "rdeče" gledala. Kadar je šel v grmovje, je s celim šopom samih "ta rde-čih" priskakljal k Mariji. Ona je pa tudi dobro vedela, kje je kak las zgubila in katerega so po-tem zrasli njeni lasi, ali kje ji je kaka solza kanila na tla, in spomladi njene solzice pognale.

Da bi se v vsem tem pripovedova-nju, kaj ne vjemalo, o tem še mi-slili nismo. Kako neki. Saj je Ma-rija Jezuščka vsako nedeljo na vse zgodaj zbudila, da sta šla v Jeruzalem k prvi sv. maši.

Če danes vse to premišljujem, bi se najrajši sam na glas smejal. A ta moj usmev, ki mi sili v ust-nice, je nekaj čisto drugega, ka-kor je usmev tistih zgubljenih modernih duš, ki se s pomilova-njem samih sebe spominjajo svo-jih z vero ožarjenih otroških dni ob strani vernih mater. Moji spo-mini na te dni so spomini na ma-

ter. Grenki so, o tako grenki, ker njo že krije ruša. A so vendar ta-ko sladki, da jih izmej vseh naj-rajši obnavljam, če jih tudi solze orošajo. V plavžu let so se vsi ti naivni mladostni nazori temelji-to očistili. Dobro vem, koliko je v njih zlata, koliko druge navla-ke. Toda zato se ne zdim nič bo-gatejši. Ko bi mogel vse bi zopet skupaj zmešal, kakor takrat, sa-mo če bi mogel postati tako bo-gat in srečen, kakor sem bil ta-krat. O vrni se zlati čas, ko mi je še dvojni maj cvetel! . . .

Rev. Fr. Pavšič.

Zdravstvuj pomlad!

Zdravstvuj nam zopet pomlad
zlata,

že cvete v gaju jesen mlad,
duhti že češnja vsa košata
in cvetk premnogo vrh livad

Po mladih hribih in dolinah
krilatcev petje se glasi,
po širnih dolih in planinah
na novo delo vse hiti.

Zapusti svojo tesno sobo
in stopi tja v prirodni hram,
uživaj vesne solčno dobo,
govoril s taboj Bog bo sam!

S škrjančkom tam na glas
prepevaj,

ker zopet prišla je pomlad
in Bogu hvalo razodevaj,
potem boš v srcu zopet mlad.

Rev. Hugo Bren, O. F. M.

Ko je Marija v Betlehem potovala.

(Legenda.)

NEKEGA dne, ko so Nazarenčani šli od prve maše, je birič stal pred cerkvijo in klical, da se morajo vsi Judje, vsak v svojem rojstnem kraju, popisati, ker tako ukazuje presvitli rimski cesar. Vse je bilo nejevoljno radi tega in na glas godrnjalo. Ko je birič videl in slišal, da jim ni prav, je še dostavil, da kdor se bo vpiral mu bodo hišo zarubili.

Tudi Marija, ki je šla navadno k prvi sv. maši, je slišala, kaj je klical. Ne da bi kaj godrnjala, je hitro šla domov in Jožefu povedala, kar je slišala. Tudi Jožef ni imel nobene besedice proti temu, ampak je rekel: Cesarja, ki je zdaj naš poglavar, je treba ubogati, ker Bog tako zapoveduje.

"Prav imaš Jožef," je dejala Marija, "ne zato, ker rimski cesar tako ukazuje, morava biti pokorna, ampak zato, ker Bog ukazuje. Kar pripraviva se pa bova šla." Jožefa je ta Marijina pokorščina v srce ganila. Najrajši bi bil takoj šel v hlev, dal osliču malo slame in ga osedlal za pot. Le nekaj mu je branilo takoj izvršiti cesarjevo povelje. Marija je za "Kristkindel" bebija pričakovala. Kdo ga bo sprejel, če ne bo nobenega doma. Radi tega ji je svetoval, naj ona doma ostane, da bo že sam vse uredil, kar cesar zahteva.

Marija pa je postala žalostna. Bala se je Jožefa samega pustiti na tako dolgo pot. Saj jo je še navadne dni vedno skrbelo kje je, če ga ni bilo z dela pravočasno domov. Zopet in zopet je šla gledat, če že prihaja. Kajti večerjo je imala vedno ob uri pripravljeno. Da bi se sama vsedla k mizi in jedla, njemu pa, ki je cel dan trdo delal, kaj postanega pri-

hranila, tega ni mogla.

In zdaj naj samega pusti potoovati v daljni Betlehem k popisovanju. Kako lahko se mu na potu kaj pripeti, če pa že ne na potu, tam, kjer se bodo natepli skupaj najrazličnejši ljudje. Ne, ne sme sam! Oba morata iti, za drugo bo že Bog poskrbel. Ljubeče mu razodene svoje skrbi, ki jo mučijo radi njega in ga prosi, če sme tudi sama z njim. Jožefa je ta njena ljubezen globoko ganila. Dasi težko, ji je vendar dovolil. Le to ji je naročil, da se mora dobro obleči, ker je zelo mraz. Še svoj plašč ji je dal, da se ogrne ž njim, češ, mene ne bo zeblo, ker bom šel, ti, ki boš na osliču sedela, bi se pa znala prehladiti.

Prva izmej vseh sta se v zgodnjem jutru odpravila na pot proti mestu svojega velikega prednika Davida. Pastirji na obpotnih planjavah so se ravno prebujali. Z njimi so vstajale tudi njih črede in začele pridno stikati po rosnih jutranjih paši. A kaj, da so se naenkrat vse ovčice obrnile proti potnikoma. Zaspani jagenjčki so celo veselo priskakljali od vseh strani in priklanjali svoje glavice pred njima, česar niso drugače nikoli storili, ampak plašni od pota proč bežali, če se je kdo bližal. Pastirji so kar z glavami zmajevali, ko so videli ta nenavadni prizor. To morata biti potnika posebne vrste, je bilo brati iz njih oči.

Nič manj začudeni niso bili Betlehemčani, ki so ju srečavali. Njih osličji so postali nekam nemirni, ko so ju v daljavi zagledali. Že daleč naprej so zavili v stran in nekam nevoščljivo so pogledali svojega bratca, potem pa s povešeno glavo šli mimo. Jožefu se ni bilo nikoli treba umika-

ti, čeravno bi se bil najrajši vsakemu in se mu je kar nerodno zdelo, da so se vedno drugi njemu.

Proti večeru sta prišla v Betlehem. Kam pa zdaj? Noč je postajala vedno hladnejša. Za se Jožef ni imel skrbi. Marija ga je skrbel, če ne bo mogoče dobiti toplega prenočišča. V mestu je zastoj popraševal. Povsod so ju odslovili, nekateri z lepimi izgovori, drugi naravnost surovo. Ko je vse obšel, je žalosten prijel osliča za uzdo in ga molče zopet peljal ven iz mesta, da še pri okoliških kmetih poskusi svojo srečo. Nič bolj mila mu ni bila. Vsak je imel kak izgovor, da ne more. Prišla sta do zadnje hiše. Ko so psi začutili, da nekdo prihaja, so začeli silovito lajati. Cela druhal se jih je pripodila nasproti. Naenkrat pa so vsi vtihnili in se jima jeli na vse načine dobrikati.

Potrkata. Kmet pride ven. Njegov obraz ni nič dobrega obetal. Tako osorno je gledal tuja popotnika, da se je bilo zdaj zdaj bati nevihte. Jožef ga ponižno poprosi za skromni kotiček, če že ne zase, vsaj za Marijo, ki bi ji znal nočni mraz zunaj na prostem škodovati. Kmet, še vedno osornega izraza, pogleda na Marijo in v trenutku se mu obličje omili, tako ga je prevzela njena nadzemska lepota.

"Lepa gospa", pravi s prijaznim glasom, "prav rad bi ti postregel, a mi ni mogoče. Moja hiša je še za lastno družino premajhna. Imam veliko otrok. Komaj te pod streho spravim. Čevama je drago, pojdita v moj hlev tamle. Nekoliko bolje bo že kakor zunaj." — "Hvala ti dobri mož," pravita oba hkrati, "za ponudbo, prav rada jo sprejmeva!"

S hvaležnim srcem voščita kmetu lahko noč in zavijeta proti hlevu.

Ponoči se kmet prebudi. "Kako vendar to," govori, nad seboj nevoljen, "da sem do belega dne spal!" Vstane, pogleda na uro.

se kmetu kar srce taja. Vleče na ušesa, kakšna pesem bi to bila. Natančno jo razume, čeravno je še ni nikoli slišal: "Slava Bogu na višavah, mir na zemlji ljudem!" . . .

Ves prestrašen vstane in se

lja in nebeške sreče. Sam ne ve kaj bi naredil. Vest ga začne peči, zakaj ju ni sprejel v svojo hišo, če bi moral tudi sam iti v hlev prenočevat. Rad bi bil planil v hlev, padel pred nju na kolena in ju prosil odpuščanja. A si

Polnoči proč. Kaj je to? Se ozre skozi okno proti hlevu. Glej čudo! Nad hlevom stoji svitla zvezda in truma angelov, z zlatimi perutmi, frfota nad njim, ter tako sladko prepeva v tiho noč, da

skrivoma splazi za hlev, da vidi kaj se notri godi. Nebeški prizor se mu nudi. V jasliah leži čudovito lepo dete. Ob njem sredi angelov klečita tujca, ki ju je zvečer odslovil, Obrazi jima žare vese-

ni upal. Tiho, kakor je prišel se je splazil zopet v hišo, toda ni mogel več spati. Preveč ga je vest grizla in mu očitala, da bi se bil tudi v hiši še dobil prostor za ta dva skrivnostna tujca.

Naslednji dan ga ni bilo na spregled. Vsaj za drugo noč bi bil rad popravil, kar je zagrešil, pa ni upal v hlev. Težko je čakal večera, se bo li ta rajski prizor ponovil ali ne. Čuječ je čakal v postelji polnoči. Zopet odpre okno. Nov prizor. Pastirci z betlehemskih planjav hite v hlev. Vsak ima jagenjčka v naročju. Hitro vstane in hiti gledat kaj bodo z njimi. Vsak poklekne pred nebeško detece, se globoko prikloni in Mariji izroči jagenjčka. Ona se pri tem vsakemu tako ljubeznivo nasmehne, kakor bi bilo tisoč Hvala privrelo iz globine srca na njena ustna.

Ko kmet to vidi, ga mine ves strah. Še on hiti v hlev, naravnost v kot, da izbere najlepše jagnje, in je po Marijineh rokah daruje detetu. Ni je zavrgla. Še z ljubeznivejšim usmevom je stegnila

svoje deviške roke po njem. Hoče se opravičiti, da jima je tako slabo postregel, a ginjenja ni mogel z besedo ven. Pa saj mu je Marijin rajski usmev pričal, da mu je odpustila. Ves srečen je komaj čakal dne, da popelje celo svojo družino v svoj tako blagodejen hlev, da se tam pokloni božjemu detetu in njegovi deviški materi. Otročički so kar zazijali začudenja, ko so zagledali rajsko lepega fantička v jaslicah. Nehote so zdrknili na kolena in sklenili svoje ročice k molitvi. Le mala Marica ni sklenila ročic, ker jih ni imela. Taka se je rodila.

Ljubeznivejše kot lastna mamica se je Marija smehljala otročičkom, ker so tako lepo klečali in molili božje detece. Potem je pa stegnila svoje deviške roke, vzela detece iz jaslic in je ponu-

dila Marici rekoč: "Na, ga pa ti nekaj časa pestuj, ker si tako pridna." Marici so stopile solze v oči. Kako rada bi bila vzela Jezuščka v naročje, vsaj za trenutek, toda . . . Marija ga ji še enkrat ponudi. Marica se spusti v jok. Hrepeneče pogleda na desno in levo, le gorke solze so odgovorile: "Kako neki nebeška Gospa, ko pa revica nimam rok!" — "Če ti pa rečem," povzame tretjič Marija ljubeznivo, "kar vzemi ga!" Zdaj pa Marica res stegne svoje ročice in objame božje dete. Ko sta oče in mati videla, da je Marica dobila ročici, sta se prevzeta hvaležnosti zjokala. Vsi, zdaj tudi Marica, so še dolgo s povzdignjenimi rokami molili pred jaslicami in hvalili Jezuščkovo in Marijino dobroto, ker sta jim majhno uslugo tako bogato povrnili.

Very Rev. Dr. M. Opeka: . . .

MATERINO PISMO.

Pismo belo hčerka piše,
Deklica cvetočih let,
Mati stara je nareka
Sinu v daljni tuji svet.

"Piši, hčerka draga, piši
Pismo, polno drobnih vrst,
Meni, glej, okorna roka,
Tvoj je lahkogiben prst.

Jedna želja, reci, vedno
Dviga k Bogu mi srce:
Da po letih, dolgih letih
Svidenja ućakam dne.

Preko gor, morja in dolov
Ljubljenec mi biva sin —
Kaj sem zanj prebila mati,
Kaj skrbi in bolečin!

Njemu, hčerka, verno piši:
Vedno starka mislim nanj,
Kadar delam, kadar molim,
Bdeč in sredi noćnih sanj.

Ko privede iz tujine
Angelj zopet ga njegov
Iz tujine, lepe zemlje,
Pod še lepši rodni krov . . .

Piši, hčerka moja, piši,
Lahkogiben ti je prst,
Matere pozdrav pristavi
Sinu koncem drobnih vrst.

Potlej preko gor in dolov
List odpošljí v južno stran,
Vestno, hčerka, ga naslovi,
Da ga prejme tretji dan!"

Davno že se mi dozdeva,
Kar je pustil rodno vas,
Gnalo ga srce na tuje,
Klical ga je z neba glas.

Vsa je on ljubezen moja,
Up, tolažba in radost,
Pred spominom nanj odbegne
Srcu sleherna grenkost.

Ivan Cankar:

N J E N A P O D O B A .

N E vem, ali sem že napisal, ali sem le pravil, kako se je zgodilo z njeno podobo. Kolikor bolj je spomin grenak in bolesten, toliko pogosteje zaboli v srcu.

Mati se nikoli ni dala slikati. Ko je ležala na mrtvaškem odru, sem se spomnil, da jo bodo zakopali, nasuli na rakev težko in visoko gomilo in da nikoli več ne bomo videli njenega obraza.

Sam sem bedel ob nji. Tako globoka je bila tišina v izbi, da sem skoraj slišal svoje žalostne misli. Časih je zaprasketala sveča, plamen je švignil višje ter je obžaril njen obraz in njene roke, ki so se bele in trde oklepale razpela.

Poiskal sem papir in svinčnik, da bi risal njen obraz, kakor je bil tih in miren v smrti. Začel sem težko in trudoma, ker se mi je roka tresla in so me oči skelele od zatohlega vzduha. Pod temnim zelenjem se je svetil obraz, kakor iz belega kamna izklesan. Ob poslednjem vzdihu se je bila nasmehnila in tisti smehlaj je ostal na ustnicah.

Bral sem nekoč, kako je umiral svet mož. Vsa izba je bila polna sorodnikov, prijateljev in občudovalcev, jok in stok se je razlegal prav na cesto. Ali v tistem trenutku, ko je sveti mož izdihnil, so prestrašeni pobegnili sorodniki, prijatelji in občudovalci ter se niso vrnili. Obraz se mu je bil nenadoma spačil, ves drug je bil, prejšnjemu čisto nič podoben, kakor da je bila pustna krinka padla od njega. V poslednjem hipu se je grešna duša razgalila, kajti smrt ne pozna laži in hnavščine.

Tista zgodba je resnična. Ka-

dar se tiho zapro duri za življenjem, izreče vest svojo pravično in neizprosno sodbo; in ta sodba je z razločnimi črkami napisana na čelu, na licih in ustnih. Če bi hotel risati dušo in skrito misel človeka, bi ga risal spečega, rajši mrtvega. Poznal sem jih, ki so prestrašeni planili iz spanja, ko so začutili na čelu pogled izprasujočih, bdečih oči. Tako bi se prestrašil grešnik, ki bi nenadoma in nepripravljen ugledal sodnika pred seboj.

V smehlaju materinem je bilo kakor sladek počitek po dolgi poti, kakor bogato plačilo za ves strašni, do zadnjega hipa nepripoznani in nepoplačani trud, kakor tisočkratno povračilo za neizmerno trpljenje. Vsa blagost in čistost, neoskrunjena od grenkih dni, od prečutih noči, od skrbi in bridkosti, se je razodevala na mrtvih ustnicah.

Videl sem malo v nemirni in dremotni svetlobi sveče. Papir je bil slab, čisto gladek, svinčnik pa je bil pretrd. Vendar se mi zdi še zdaj, da podoba ni bila čisto pogrešana ter da je odseval z nje vsaj žarek tiste lepote, plemenitosti in otroške, verne zaupljivosti, ki sem jo gledal pred seboj bolj z ljubeznijo svojega srca, nego s svojimi razbolelimi očmi. Iz težkih senc, iz dpojnega vzduha in izpod črnega, sajastega dima sveč se je svetil bel, smehlajoč obraz, kakor upanje in vera iz bridkosti.

Ko sem odpotoval na Dunaj, sem vzel podobo seboj. Spravil sem jo med knjige in papirje ter je nisem videl dolga leta. Zgodilo pa se je nekoč, da sem bil do smrti truden popotništva, skrbi in samomučenja. Zakaj človek posta-

ne časih kakor pred ogledalom, premeri z enim samim pogledom svoje življenje, vse od prvih let pa do tistega zadnjega dne, ki je skrit tam daleč v prihodnosti; preblede mu lica, srce mu zastane: "Kod si hodil, nesrečnež? Čemu še dalje skozi pustinjo?"

Tisto jutro sem iskal med knjigami in papirji, da bi našel podobo svoje matere, da bi se poslovil od edinega obraza, ki sem ga v tistem trenutku ljubil. Iskal sem dolgo. Papirji so bili prašni in zarumeneli, na nekaterih se je komaj še poznala pisava. Pesmi so bile, nekatere še iz otroških let, in zgodbe, v katerih še ni bilo grenkobe poznejših.

Ko se mi je tresel v rokah oprušeni, zarumeneli papir, me je spreletel mrz od groze. Nekoč je bila tam materina podoba, zdaj je ni bilo več. Komaj da so se še poznale izgajene zbledede sence, komaj še da se je svetilo izza njih megleno in motno, kakor zastrta luč. Očital sem si v svojem srcu:

Daleč je njen grob, zapuščen od vseh, samotni in žalosten, kakor so grobovi neznanih popotnikov! Daleč je ona sama, pozabljena od nas, ki smo se bili brez vodnika in brez cilja razbegli po svetu kakor jata golobov, kadar plane mednje jastreb — smrt. Kakor njen grob in kakor ona sama: tuja in daljna je njena podoba mojim očem, ker je bila dolga leta tuja in daljna moji duši!

Stopil sem k oknu, da bi pogledal, če je moč ljubezni in spomina velika dovolj, da bi iz senc in prahu priklicala zbledeli obraz. Z očesom nisem videl, komaj da sem z mislijo slutil zabrisane poteze, luči in sence, ki so se

brezoblične prelivale druga v drugo. Poskušal sem, da bi odgrnil tisti sivi zastor; roka pa mi je bila okorna in plaha, obraz, ki sem ga priklical, mi je bil tuj; ni bilo v njem tistega smehljaja, ki je razodeval zadnjo tolažbo in slavno odrešenje, ni bilo plemenitosti, očiščene in utrjene v bridkosti. In ni bilo ljubezni, ki bi govorila z menoj tiho in prijazno v tej grenki uri. —

Z dlanmi sem zakril oči; tedaj se je prikazala pred menoj tako čista in jasna, kakor sem jo vi-

del pred zdavnimi leti. Le njene ustnice se nikoli v življenju niso tako smehljale — zadnji, predsmrtni smehljaj je bil, ves blag in miren v poslednjem spoznanju.

"Kaj bi storil, otrok nespametni, kaj bi storil sebi in meni?"

Kakor da bi se v daljavi megle razmikale pred mladim solncem, pred novim življenjem: pokoj mi je segel v srce, malodušnost je izginila. Nikoli več nisem poizkušal, da bi narisal na papir, kar je bilo vtisnjeno v najgloblji in najsvetejši globočini mojega srca. V vsakem človeku je skrita

beseda, ki je ne more in ne sme izreči, in ko bo napisana morda šele ob smrtni uri na njegovih ustnicah. V vsakem človeku živi slika, ki je ne sme in ne more naslikati, če bi bil sam Lionardo, in ki bo naslikana šele na mrtvem obrazu njegovem.

Ne vem, kam sem ga bil spravil in kje je zdaj tisti papir. V mojem srcu je materina podoba — lepota in blagost, kakor je nikoli in nikjer nisem videl, in ki jo bodo živo ugledale šele moje umirajoče oči . . .

Rev Krizostom Sekovanič, O.F.M.

Hiti k Materi!

Pred tron najmilejše Gospe
naj duša trpeča ti splava.
Pred njo, ki slavi jo višava
razkrij plameneče želje.

Ljubežen povej ji iskreno,
ki v prsih ti zanjo gori.
Raduj nad dobroto se njeno,
ki zate je polna skrbi.

Ostani ji vekomaj zvest!
Tesno se Device okleni,
bridkosti ji vse razodeni,
potožni vsaktero boleost!

Pregnala bo Mati težave,
Velika je njena oblast.
Izginile bodo skušnjave,
zamrla bo sleherna strast.

Rev. Hugo Bren, O. F. M.

Ko je Marija v Egipt bežala.

(Legenda.)

BILO je takrat, ko je morala Marija pred Herodom bežati v Egipt. Kakor jo je Bog na čudežni način po angelu opozoril, da preti njenemu najdražjemu nevarnost, tako jo je tudi na čudežni način spremljal po dolgi in nevarni poti, da je srečno prišla tja. Ljubeče je dvignila drago Dete iz jaslje, je pritisnila na svoje srce in je ovila s svojim plaščem, da je zavaruje pred mrazom. Jožef ji je poln sučutne ljubezni pomagal na osliča in molče sta odšla v tiho noč. Kadar jo je stresel mraz, je še tesneje stisnila Jezuščka k srcu, ker je mislila, da tudi njega zebe. Neštetokrat je pogledala nazaj, če niso morda Herodovi trinogi za njo. Pri vsakem pogledu jo je strah spreletel in nehote se je sklonila k Detetu, kakor bi je hotela s svojim telesom zavarovati pred morilci. Tudi Jožef, ki je molče vodil žival, se je večkrat ozrl nazaj in ko je videl kako krčevito stiska svoj zaklad k deviškemu srcu, se ni mogel zdržati solz ginjenja.

Toda Dete je sčasoma postalo lačno in začelo britko jokati. Marija je je ljubeče tolažila, a ker mu ni imela ničesar dati, se je kmalu znova spustilo v jok, da je daleč na okolu odmevalo in se je tih gozd zbudil in svojega najslajšega polnočnega spanja. Začudeno je gledalo drevje nočne popotnike. Niso bili prvi, ki so je v tej pozni uri motili v spanju, a takih še niso videli nikoli. Nebeski svet jih je ožarjal in rajska milina je vsem sijala iz obrazov. Neka sveta groza jih je pretresla, čutili so, da gre Stvarnik mi-

mo. Drug drugemu so tajno šepetali naprej, kdo gre. Naenkrat je bilo vse prebujeno ter sklanjalo svoje ponosne vrhove v pozdrav in počesčenje. Tudi razna zelišča ob potu so jela dvigati svoje zaspane glave in stegovati svoje vratove, da vidijo, kdo s solzami moči pot skozi gozd. Praprot, ki je bila tik ob potu je iz Marijinih ust ujela, kaj je vzrok Detetovega joka. Zasmililo se ji je in ponudila se je Materi, da mu hoče utešiti lakoto. "Kako neki?" jo Marija s hvaležnim glasom vpraša. — "Saj imam koreninice, s katerim sama srkam iz zemlje življenski sok. Marija je bila ginjena njenega sočutja. Tudi Dete je utihnilo, sočutno blagoslovi- lo praprot, ki je pri priči mesto prejšnjih grenkih korenin dobila sladke in se nasitilo z njimi. Od tistega časa je praprot s svojimi sladkimi koreninicami že mnogim, ki so se zgubili v gozdu, rešila življenje.

Začelo se je daniti. Marija je bila že trudna in roke so jo bolele, ker je morala ves čas Dete držati v naročju. Ker ji ljubezen ni pustila, da bi je dala iz rok, je hotela vsaj malo stopiti z osliča, da se odpočije. Prišli so do neke trepetlike. Prosila je Jožefa, naj se za par trenutkov ustavi in ji pomaga z živinčeta, da se malo pod drevo vsede. Toda takoj je videla, da je trepetliki to neljubo. Da, kar naravnost ji je ta povedala, da bi ji bilo ljubše, če gre dalje. "Bojim se," ji je dejala vsa v strahu, "da znajo pridrveti Herodovi hlapci s sekirami za vami. In če vas najdejo v moji senci, se bodo nad menoj

maščevali. Prosim vas tedajajte takoj dalje." Marija je bila sicer žalostna, a je takoj spolnila njeno željo. Detetu se je trudna mati zasmilila. Na mestu je kaznovalo neusmiljeno drevo. Od tistega časa je njeno perje blede kot ves prestrašen človek in se ob najlahnejšem vetriču trese.

Nedaleč od tam pa je stal leskov grm. Pod njega se je Marija z Detetom skrila. Ko je videla, da se je ni ustrašil, ga je vprašala, se li ne boji, da bi ga znala zadeti usoda, ki se je je trepetlika zbala. Odločno ji je odgovoril: Ne! Da to v dejanju pokaže, je takoj sklonil in zgostil svoje veje in mladike, da jo popolnoma zakrije. Komaj se je še sv. Jožef z osličem skrila za košat grm, že so pridrveli Herodovi hlapci mimo. Ob trepetliki so obstali, ker so slišali neko nenavadno šuštenje, dasi ni bilo vetra. Ko so spoznali, da le perje šumi, so se jezni spravili nad njo. Naenkrat je bila na tleh. Nato so urno hiteli mimo leskovega grma naprej. Niso bili še daleč, ko splašena kukavica prileti na grm in veselo zapoje. Vsi krvoloki se za trenutek ustavijo in pogledajo nazaj. Marija se strese strahu, kaj če se vrnejo. Niso se. Še nekaj časa je sv. Družina počakala v varnem skrivališču, potem se pa odpravila na daljno pot. Prej pa se je Jezušček skazal hvaležnega leskovemu grmu. S svojo nežno ročico ga je blagoslovil. Od tistega časa leska spomladi prva vscvete. Otroci imajo posebno veselje z njenimi dolgimi zlatimi prstki, ki jih stega pomladi nasproti. Kukavico, ki bi jih bi-

la kmalu izdala, je pa kaznoval. Od tistega časa je ciganka mej ptiči, ki nima niti svojega lastnega gnezda.

Da bi s Herodovimi preganjavci ne zadela skupaj, je sv. Družina krenila z glavne poti po neki stranski, malo shojeni stezi, čeravno se je dan zopet nagibal v noč in je vedno hladneje postajalo. Dete je zopet začelo zebsti, da je milo jokalo. Marija se je

Hitro se je skrila za drevo in trdo stisnil kol. Bil je zloglasni ropar, ki jih je na tej poti že mnogo pobil in oropal. Mislil je, najmanj dva sta, hitro se bo treba zasukati in pošteno udariti. Ker ga je pa skrbelo, da bi jih znalo biti še več, vsled česar bi mu lahko slaba predla, se je previdno plazil po gozdu naprej, da se prepriča, kakšen je položaj. Še od prejšnjih ubojev krvav kol je ne-

žal kol, odpovedo, da mu pade z rame. Tako majhnega in slabega se je čutil pri tem nebeškem pogledu, da ga je bilo kar sram. In nekaj o grehu mu je vest po dolgem času zopet enkrat govorila. Rad bi se bil otresel takih misli, a ni šlo. Tem kaj žalega storiti se mu je zdelo v resnici greh. Pridejo skupaj. Rad bi bil vprašal odkod in kam v tej pozni uri. Toda beseda mu ob pogledu na

vsedla pod neko drevo, da mu utiši glad. Pri tem je par kapljic njene materine hrane padlo na plevel, ki zato še danes nosi srebrnobelega pege. Imenuje se Marijin plašček in je dobro znana zdravilna roža.

Noč se je naredila. Dasi sta se Marija in Jožef le tuptam kako polslišno besedo spregovorila, ju je nekdo v bližini vendar slišal.

sel na rami. Toda kaj je to! Čim bolj se bliža neznanim potnikom, tim težji postala kol, da nazadnje že omaguje pod njim. V tem zagleda v dalji čudno svetlobo, ki mu je kar vid jemala. Iz nje se končno izloči osliča vodeč mož in na osliču nebeško lepa gospa z detetom v naročju, kakršnega še ni videl. Od osuplosti mu roki, s katerimi je trdo dr-

ta višja bitja zastane v grlu. Z velikim premagovanjem slednjič pravi: "Kam hočeta tujca v tej črni noči, že itak vsa premočena, in še z otrokom. Tamle je moja hiša, pri meni prenočita." "Hvala ti dobri mož, za to ponudbo," odgovori Marija z milo-sladkim glasom, "prav rada jo sprejmeva, ker sva res že trudna in to najino detece je že vse premrlo." Ta-

ko blagih čustev roparjevo srce že dolgo ni občutilo, kakor pri teh besedah. Spremi ju v svojo hišo.

Njegova žena, ki ni še ničesar vedela o moževi spremembi, se je ustrašila. Tudi njo so blaga čustva prevladala. Ta rajsko lepa bitja naj bi postala krvava žrtev njegovega moža roparja? Da bi jih iz kakega drugega namena zvalil v hišo, ji niti na misel ni prišlo. "Če doslej še nobenega, te moram rešiti," je sklenila sama pri sebi. Res je Mariji skrivoma zašepetala na uho: "Ljuba žena, ali veš kam si zašla? V razbojniško hišo. Če vam je življenje drago, še nocoj, nemudoma se odpravite dalje, ker jutri bo prepozno." Marija se tega tajnega opomina ni prav nič ustrašila. Mirno je dejala: "Ljuba žena, hvala vam lepa, da ste tako skrbni za nas, toda Bog čuva nad nami, ničesar se nam ne more zgoditi." In ostali so v roparski hiši.

Predno je Marija Jezuščka položila v posteljico, je še prosila za posodo, da ga izkoplje. Žena ji je rada ustregla. Pogled na Marijino nebeško lepo dete ji je zresnil obraz. Žalostna je pogledovala proti zibki v kotu, kjer je ležal njen lastni, ves hrastav in grintav otrok. Marija, videč to revno, komaj še živo bitje, ji sočutno reče: "Dobra žena, položite še vašega ljubljence v kopalnico, naj se skupno z mojim skoplje." — "Tega vendar ne smem," ginjena odvrne žena, "da še vaš ne postane tak revež, kakor je moj." A Marija je toliko časa silila vanjo, da se je udala. Kdo more popisati veselje in srečo te nesrečne matere, ko je svojega sina popolnoma zdravega

vzela iz kopeli. Njegov oče, videč čudež, je naenkrat postal iz volka jagnje. Z zlatom in srebrom je hotel Mariji plačati dobroto. Ker mu je pa pekoča vest očitala, da se njegovega zlata in srebra drži nedolžna kri, je sklenil opustiti svoj krvavi posel in začeti pošteno živeti, kar je tudi storil.

Drugi dan pred odhodom je Jezušček rekel njegovemu ozdravljenemu sinčku: "Ker sva se skupaj kopala, bova tudi skupaj umrla." To so bile preroške besede. Ta otrok je pozneje sledil očetu na roparsko pot, pa tudi na pot pokore, dasi to šele v zadnjih trenutkih življenja. Z Jezusom je skupaj visel na križu, se tam spreobrnil in zaslišal njegove odpustčajoče besede: "Še danes boš z menoj v raj!" Tisto vodo v kateri sta se skupaj kopala, je pa njegova mati drugo jutro zlila v svoj vrtiček. Kmalu so na tistem mestu pognale silno prijetno dišeče rože, iz katerih so pozneje pobožne žene naredile ono dišeče mazilo, s katerim so hotele maziliti Jezusovo telo v grobu.

Naslednjo jutro je sv. Družina srečno prišla ven iz tega gozda. Spokorjeni stari razbojnik jo je spremil. Kak strah jo je obšel, ko se je naenkrat znašla na čisto odprtem, sveže razoranem polju. Češ, zdaj zdaj nas znajo preganjavci izpaziti, ali iz stopinj najti sled za nami in v njihovih rokah bomo. Hitro sta hitela Marija in Jožef z dragocenim nebeškim zakladom čez razorano polje, da bi bila na drugi strani čim prej zopet v varnosti gozda. Kar nalletita na kmeta, ki je pšenico sejnal. "Bog s teboj!" ga prijazno pozdravi Marija. "Bog povrni dobra gospa," odvrne kmet. "Danes seješ pšenico," nadaljuje Marija,

"jutri jo že lahko žanješ." — "Blagoslovljena, gospa, če bom mogel res že jutri žeti", povzame kmet.

Marija poda Dete Jožefu, se spodreca in vzame kmetu sevnico. Takoj začne pridno in večje sejati, da jo pot obliva. Ni prenehala, dokler ni bila cela njiva posejana. A glej čudo! Tik za njo je že rasla in zorela najbujnejša pšenica. Par trenutkov potem, ko je kmetu sevnico nazaj izročila, je bila cela njiva morje zlatega klasovja, ki komaj čaka ženjic. "Glejte, mož božji," je dejala Marija smehljaje, "ne šele jutri, že danes lahko žanjete." Kmet je stal, kakor bi ne vedel, se mu li sanja ali je res. Ko se je zavedel, je imel komaj še čas vsklikniti: "Bodite blagoslovljeni!" Sv. Družina je nato hitela dalje, on se je pa spravil nad žetev.

Komaj je dobro začel, mu udari divji hrušč na uho, prihajajoč iz gozda, odkoder je malo prej prišla ona čudežna sejavka s svojim spremstvom. Ni imel časa misliti, kaj bi to pomenilo, so že stali pri njem jeze se peneči zasopljeni možje. Z grozečim, pretrganim glasom so ga nahrulili: "Hej, ti kmet, ali ni šla tod skozi neka žena z otrokom v naročju, v spremstvu postarnega moža?" — "Da, šla je," pove kmet naravnost. "Kedaj je bilo to?" vprašajo vsi veseli dalje. "O, to je bilo ob času, ko je bila ta pšenica sejana," se odreže. Zasedlovavci se žalostni in jezni spogledajo, češ malo predolgo je to, mej setvijo in žetvijo, nima več pomena jih zasledovati. Radi ali neradi so se morali vrniti, Sv. Družina je pa po mnogih nevarnostih in težavah srečno pribežala v Egipt.

Rev. Ks. Meško:

P R I M A T E R I .

O J bratje, h komu se zateka otrok v najhujši bolečini? Ali ne k materi?

Oj bratje v trpljenju, bratje, s srci, v boli preizkušenimi, h komu smo se zatekali mi v dneh najbridkejšega trpljenja? V dneh, ko smo onemeli od prevelike boli in je nismo mogli, ne marali in ne vedeli povedati nikomur na svetu? V dneh, ko nismo imeli ne na zemlji ne na nebu nikogar, ki bi se bil ozrl na nas z dobrotnim očesom, ki bi nam bil dal blago besedo, da bi nam bil rekel mehko in ljubeče: "Otrok moj, brat moj, prijatelj moj!" V dneh, ko so se boječe in kukavno skrivali za ogle, ki so se nam sicer odkrivali že od daleč in so bili: "Najponižnejši sluga!" V dneh, ko so se takozvani prijatelji na smrt prestrašili vsake besede, pisane jim z našo roko, preplašili se vsake vrstice, naj bi bila od politike in vse dnevne in časovne gnusobe oddaljena kakor nebo od zemlje, in so nam sporočili po tujih ljudeh: "Za Boga, nikar ne piši! Saj vendar veš —." O, vedeli smo! In če nismo, smo tedaj spoznali, koliko strahopetnosti in nizkosti je med našimi ljudmi . . .

Kam in h komu, o bratje, bi se naj bili zatekli, ko so dvomili o nas naši ljudje in so skomizgali z ramami, skrivnostno namigavali, bolj škodoželjno nego sočutno govorili: "Nekaj mora vendar biti na stvari. Kar tako bi ga ne bili vrgli v ječo."

O, bratje, to, to je bilo najhujše! Kaj verige, kaj ječa! Kaj avstrijski bajoneti, kaj sramota med ljudmi tujega jezika in tujih

src, kaj vse njihovo zaničevanje! S povzdignjenimi glavami smo šli v gnusobo avstrijskih ječ; saj smo vedeli: "Za pravico, za domovino!" S ponosnim očesom smo zrlí zasramovalcem v obraz; pred nobeno zlo besedo, ki so nas z njimi bičali in opljuvali, nismo klonili; zakaj naša srca so bila čista in naše duše vesele sredi trpljenja, ponosne, da smejo trpeti za svojo domovino in svoj narod. A ko sem slišal, da so dvomili naši slovenski ljudje: "Nekaj bo vendarle res", tedaj, o bratje, sem se čutil preslabega, da bi nosil te udarce. — Cezarju je moralo biti tako pri srcu, ko je zavihtel proti njemu morilno bodalo prijatelj Brutus. Rekel sem si tedaj: "Vse v življenju sem dal domovini, vse svoje sile, dušne moči in telesno zdravje; s slednjo besedo, ki sem jo kdaj zapisal tekom več ko dvajset let, sem si odtrgal kos srca in ga dal našim ljudem — a zdaj to!"

Skoz vse trpljenje tistih dni in let sem šel s pokojno dušo, a čez to strašno in neumljivo nisem mogel in ne morem priti. Kakor skala mi leži na duši čez dan, mori mi jo od jutra do večera, kali mi oči, da gledam domovino kakor v megli, v žalostni temi. Ponoči stoji ob postelji, ne pusti mi zaspati. In če zaspim, mi leže na srce kakor vedomec, da stisnem roke v pesti, planem pokoncu in se glasno vprašam: "Kaj sem storil našim ljudem, da so vrgli najtežji kamen vame prav oni?"

Kam, o bratje, v tem trpljenju?

Kakor list sem bil, plavajoč sredi široke, deročje reke, list

brez moči in odporne volje, ki ne ve, ne kod ne kam.

Pa sem si rekel kakor otrok v najhujšem trpljenju:

"K tebi pojdem, ki si me ljubi-la kakor nihče na svetu, ki se nisi nikoli ne za hip igrala z mojim srcem, ki me je tvoje srce z isto ljubeznijo objemalo v sreče in nesreče dneh — k tebi, mati moja. Na tvoj grob, o mati!"

Nikoli se mi ni zdela spomlad v moji domovini tam doli tako čudežno krasna kakor tista spomlad. Kakor da je hotel Bog vso deželo odškodovati za zlobo ljudi, za besnenje kronanih in nekronanih krvolokov, za vse gorje, ki so ga trpela srca, za vse solze, ki so jih jokale stiskane in teptane duše, s preobilo krasoto, ki jo je z radodarno roko natrosil čez svet.

Kukavica je kukala v gozdu, ko sem romal po dolini rodni hiši nasproti. Pela je, da je nisem slišal peti še nikoli tako. Na njivi pod vaškimi gozdovi je pel in vriskal pastir. Pel in vriskal, kakor bi mu bilo srce tako polno sreče, da je ne more izpeti in izvriskati.

Kakor še nikoli ne, sem začutil tedaj vso svojo zapuščenost in osamelost. Kakor niti med molčičimi in v svojem ledenem, mrtvem in mrkem molku strašnimi stenami ječe ne. In bol sem začutil v srcu, da take ne, ko sem samotén ležal v gluhih, odrevenelih, nepregibnih nočnih urah na trdi jetniški postelji. In brž ne hujše niti tedaj, ko sem romal po isti poti deževnega jesenskega jutra najžalostnejšo pot svojega življenja; k pogrebu matere . . .

Doma sem se mudil kratko. Tih je bil dom: bratje vsi pod puško, braneč prestol in krono njemu, v čigar imenu so njih brata vlačili po ječah, podili ga interniranca iz kraja v kraj; to je prokletstvo vladajočih, da njih hlapci vršijo v njihovem imenu največje krivice in nasilstev brez mere. Na vseh obrazih na obrazu starčka očeta, na obrazih sestre, svakinje, njenih otrok je bila zapisana bolest in skrb; iz vseh oči je strmelo, iz vseh besede je govorilo tesno vprašanje: "Kaj še dočakamo, kaj pride še nad nas?"

Poslovil sem se naglo in tiho, boječe skoraj, kakor se poslavlja človek, ki je po pomoti zašel v tuj dom. S še težjim kamnom na sreči sem se napotil na grob materi.

To me zaboli vsakikrat v dušo, kakor bi zaščemelo to nasprotje duševno oko: če vidim grobišče, kraj smrti in trohnobe, tako čudovito ožarjeno z vsem bogastvom in z vso krasoto solnca.

Bolj nego kdaj poprej me je zbolelo v globino srca tedaj.

Počasi sem stopal med grobovi, da sem dospel do groba materinega.

Vitek trn se je vil okoli preprostega križa. Tvojega življenja podoba, o mati: križ in trnje, trpljenje vse tvoje življenje. Na vrhu je gorela rdeča roža: simbolj tvojega srca, o mati, ki je gorelo in krvavelo vse življenje v ljubezni in bolesti . . .

Dolgo sem stal ob grobu, da sem začutil utrujenost. Tedaj sem sedel na nizki grič, ki spi pod njim njena utrujena ljubezen; sklonil sem glavo, naslonil jo v obe roki.

In sem mislil na njeno ljubezen, vir, ki se ne bi izsušil v tisočletnem trpljenju, darovanju in žrtvovanju. Mislil, kako slabotno, skopo in malomarno sem ji vračal vso to ljubezen, vso dobroto. Kako naj popravim ta svoj veliki, preveliki greh, o mati? Ga li izperem in izbrišem vsaj pičico, če poklekнем na tvoj grob in ga pomočim s solzami trpljenja in kesanja? Opuščáš, o mati, ko vidiš, kako zdaj trpi tvoj sin? Kako slabo sem ti vračal tvojo ljubezen, o mati! Bi li odpustila vso mojo nekdanjo hladnost in površnost, ako bi se zbudila zdaj, oživela, vstala, in bi ti potožil vse

gorje, odkril ti svoje srce, s tisoč puščicami prebodeno? Ali bi, o mati, mati . . . ?

Toda ne, ne, mati, le spi mirno in pokojno! Ne želim, da bi še živela. Ne, srečna, o mati, da si mrtva. Sicer bi letelo zdaj kameenje tudi vate. A kako bi moglo nositi te udarce tvoje srce? Ko bi jih čutila le ti, vem, vse bi pretrpela. Ker pa zadevajo tvojega otroka — kako bi jih pretrpela, o mati moja? —

V mraku sem se poslovil.

Od odprtega groba, kamor so bili pred leti pogrebci pravkar spustili krsto z mrtvo materjo, sem odhajal laže nego danes.

Za slovo sem vzel s seboj rdečo rožo.

Ko sem se drugo jutro po kratkem, mučnem snu prebudil in pogledal po sobi, sem videl, da so rdeči listi cveta razsuti po mizi.

Tako se je razsulo tvoje goreče srce, o mati, v ljubezni in žrtvovanju za nas otroke. Kako bi naj potem še živela?

— — — —
Kdorkoli si, kjerkoli si, ki bereš to, ali ljubiš svojo mater? Ljubi jo, dovolj je ljubil ne boš nikoli.

Gr. Koritnik:

Na materinem grobu.

Sanjaj, mati, sanjaj mir in srečo, blaženstvo, ki onkraj groba cvete, svetlo večnost, v dalje zvezd blestečo —
sanjaj, mati, misli jasne, svete!

Jaz sem klical za teboj spomine, nem sem plakal svoje težke čase, duh nemiren, tih, zamaknjen vase,
je za tabo plah strmел v praznine . . .

Kje, si, mati? kje je skrbna roka, ki nam bele je kazala ceste — polne upe, vzore jasne, zveste in morje ljubezni za otroka?

V siromaštvu smo se v svet ločili, delali smo, v solzah krvaveli, svetli cilji so nam pobledeli, polni upi v solzah iztočili . . .

Znoj in solza — delo in lepota — srečna mati, prosta si te sreče!
Jaz pa romam svoja težka pota, misli mislim bisere roseče . . .

Rev. Hugo Bren, O. F. M.

Kako je Marija Jezuščka vzgajala.

(Legenda.)

Da je Marija Jezuščka prav tako vzgajala, kakor vsaka druga mati svoje otročičke, o tem ni nikakega dvoma. Če pravimo prav tako, seveda ne mislimo, da prav tako površno in zanikerno, kakor toliko človeških mater, ki so prej vse drugo kot matere. Marija je bila najvzornejša mati, kar jih je kedaj hodilo po zemlji. Vedela je sicer, da je njen sin božji Sin. Bolj trdno je to verovala kot kateri-koli za njo. Verovala in vedela pa je tudi, da je človek, popolni človek, samo ne otrok grešnega Adama. V starosti, modrosti in vednosti je kot tak rasel in se razvijal pod njeno skrbno vzgojno roko. Pobožna legenda je pa Marijo kot vzgojiteljivo odela še bolj v človeško odejo, kakor je v resnici bila.

Legenda pravi, da ko se je Kristus rodil, se je lepota sveta bistveno spremenila. Vrtovi in travniki so lepše zacveteli in zaduhneli. Vse se je pomladilo in človeška srca so začela veselje utripati, polna radostnega upanja in ljubezni.

Marija je s svojim Jezuškom v naročju veliko hodila po tej krasni naravi. Ko je toliko dorasel, ga je prijela za ročico in vodila ven na bujne trate in travnike. Tam sta strgala cvetlice in jih splestala v vence. Rada ga je po vedla tudi v borne kočee, da vidi kaj ljudje delajo, kako žive. Najrajši ga je seveda jemala s seboj v cerkev. Navadno sta hodila k prvi sv. maši, ker je Marija vsak dan pobožno pristopala k sv. obhajilu.

Ko sta se bližala cerkvi so zvonovi sami od sebe zvonili in cerkvena vrata so se jima same od-

prle. Tudi sveče so same od sebe zaplapolale. Njih plamenčki so veselo poskakovali, kakor otročički, ko pride mamica iz mesta in pričakujejo kaj sladkega.

Marija pa Jezuščka ni vedno pri sebi zaprtega imela, ampak ga je rada pustila mej druge otroke, da se je z njimi igral. Vesel je pohitel v njih sredo, potem ko je mamico iz hvaležnosti poljubil. Najljubše njih opravilo je bilo iz ilovice tičke delati in jih v zrak metati. Toda glej čudo! Mej tem, ko so tički drugih takoj zopet zleteli na tla, ker ni bilo življenja v njih, so tisti, ki jih je Jezušček naredil in v zrak vrgel, postali živi, en čas veselo gostoleli nad glavami malih umetnikov, kakor bi se hoteli Jezuščku zahvaliti za življenje, potem so pa odfrfotali v gozd, ali se dvignili v sinje višave kakor škrjanček.

Videč kako Jezuščkovi tički veselo frfotajo in gostole, so mu bili drugi otroci nevošljivi in žalostni, ker niso mogli nobenega tacega narediti. Da jih razveseli, je še tiste, ki so jih oni naredili, metal v zrak in nobeden sam ni padel na zemljo. Ker so bili pa slabo narejeni, tudi ni bil nobeden tako lep, nobeden ni imel tako prijetnega glasu, kakor njegovi. Njegovi so postali slavčki, kanarčki, črnoglavke; drugih pa sove, kavke in krokarji.

Komaj je Jezušček toliko dorasel, da je mogel za kako delo prijeti, ga je že Marija začela navajati k delu. Sicer ga pa ni bilo treba priganjati. Doma je pridno pomagal sv. Jožefu pri tesarstvu. A kadar je kaj tesal, je vedno postal nekam zamišljen in otožen, kakor sicer nikoli. Skrbno materi-

no oko je to kmalu izpazilo. Ponovno ga je ljubeče vprašala za vzrok. Kakor je bil drugače zaupljiv do nje, ga ji ni povedal. Tako proseče jo je pogledal, kakor bi ji hotel reči: "Mamica ne sprašuj me tega, da ne boš še ti žalostna. Saj veš, da bi tvoja žalost mojo le pompožila. Videč kako težko mu de to vprašanje, ni več silila vanj. A ker je tudi njej bilo hudo, da je pri tesar-skem delu tako zamišljen, je rajši videla, da je šel drugim pomagat.

Pogosto se je pridružil pastirjem na nazareških planjavah. Ovčice so mu bile najljubše živalice, posebno nedolžni jagenjčki. Kadar so ti videli, da prihaja, so takoj zapustili svoje matere, katerih so se prej tako zvesto držali, in veselo k njemu priskakljali. Drugega za drugim je vzel v naročje in ga ljubkoval, ker so vsi hoteli biti deležni te sreče. Tako dobro so se počutili v njegovem naročju, da nobeden ni zameketal po materi, čemur so se drugi pastirji zelo čudili.

Včasih je šel tudi kakemu kmetu pomagat. Ker je ta mislil, da je še preslab za drevo, ga je na konja posadil. In tistega konja ni bilo treba nikoli priganjati, ali celo udariti, da bi hitreje stopil. Tu in tam je le prosil, naj ga kmet tudi k drevesu pusti. Kako se je čudil, ko je videl, da plug v njegovi roki lepše brazde reže, kot v roki najizurjenejšega orača. Seveda mu je pri tem tudi marsikatera znojna kaplja padla v obrnjeno brazdo. Ko mu je Marija opoldan prinesla kosilo na njivo, ga je našla vsega v potu. Kar smilil se ji je. Ljubeče mu ga

je s svojim belim predpasnikom otrla, se vsedla poleg njega v senco in ga zadovoljno gledala, kako mu gre borno kosilce v slast.

Kmet, videč, da mu kaplja za kapljo pada v obrnjene brazde, je mislil: Sva pač oba Adamova

njivah. Nobene bilke ni bilo videti. Od tal do vrha je bil sam klas, poln zlatega zrnja. Naslednio pomlad so ga hoteli vsi kmetje za orača. V svoji dobrosrčnosti nobenemu ni odbil prošnje. Zato so imeli ob žetvi toliko žita, da niso

stna je rekla Jezusu, ki jo je prosil zanj, da ga zaenkrat nima, a se hoče takoj obrniti do enega izmed kmetov, ki mu je on s svojim potom tako blagoslovil setev in žetev. Res je takoj odšla k bližnjemu kmetu. Že pred hišo je sli-

sinova, ki si morava v potu svoje ga obraza služiti vsakdanji kruh. Šele v jeseni se je videlo, kako se je v tem motil. Na njivi, ki jo je deček Jezus oral, je stalo čisto drugo klasje, kakor na drugih

vedeli kam z njim. Toda mesto da bi bili hvaležni za to obilnost in od nje še drugim delili, so postali ošabni in trdosrčni.

Nekega dne je Mariji, delavčevi ženi, zmanjkalo kruha. Žalo-

šala neko vpitje. Vstopi. Gospodinja je ravno jemala kruh iz peči. Ker jo je en otrok nekaj razdražil, je vrgla hleb, ki ga je imela v rokah, za njim. Marija jo je mirila in jo poprosila, naj njej

da en hleb, vsaj na posodo. Ona jo je pa nahrulila, da za berače nima kruha.

Žalostna je Marija odšla dalje. Na pragu neke druge hiše je stal kmet s prav okroglim trebuhom in zložno vlekel svojo pipo. "Hvaljen Jezus!" ga je hotela po svoji navadi ljubeznivo pozdraviti. A komaj je izgovorila: Hvaljen... se je možakar že zadrl nad njo: "Kdo hvaljen? Moj trebuh?" — Vendar je tudi njega prosila, naj ji v sili posodi en hleb kruha, da bo imela svojemu lačnemu sinu kaj dati. Toda možicelj ji je še bolj porogljivo in očitajoče zabru-

sil: "Če sta lačna, delat pojta, pa se vama bo drugače godilo!"

S krvavečim srcem se je Marija vrnila domov in Jezusu povedala, kaj je doživela. Takrat je pa Jezus v svetem srdu rekel: "Mati, pojdi z menoj!" In šla sta na polje. Tam je vzel pšenični klas in ga začel od tal proti vrhu smukati. Marija je videla, da hoče trdosrčne kmete na ta način kaznovati, da bi poslej njih setev le prazno slamo rodila. Njeno ljubeče, vse odpuščajoče srce pa ni pustilo, da bi to storil. Prijela ga je za smukajočo roko in ga prosila: "Sin moj, nikar jih tako hudo ne kaznuj! Res niso drugzega za-

služili. Toda' pomisli, njih mali bodo morali od lakote umreti, če to narediš. Kako hudo je biti lačen, posebno otrokom, ki tako radi jedo, sam najbolje veš." Na to milo materno prošnjo se je tudi njemu obraz zjasnil. Sočutna ljubezen je posijala z njega. Na zadnjem koncu pšenične bilke je pustil klas. Od tistega časa ima žito veliko daljšo bilko kot klas, več slame kot zrna.

Tako je Marija Jezusa vzgajala. Zato ji je bil pa tudi poznejše, ko je imel že trideset let, tako otroško vdan in pokoren, kakor takrat, ko je bil še otrok.

Very Rev. Silvin Sardenko:

Iz globočin.

Gospod, dovoli sinovemu srcu,
izliv gorja iz globočin izliti!
Ti veš in jasno vidiš: Kakšno
mater
izgubil sem v izgubi žaloviti.
Najmanj življenje smrtno, kar je
mati
otroku mogla iz ljubezni dati.

V moj živi tempelj, prva sveče-
nica,
ime je Tvoje ona zašeptala
in večno luč je v njem puzgala
ona;
vsak dan je v tempelj verna skrb
jo gnala,
pogledat, če so še tako iskreni
od nje prižgani tajnostni plameni.

Gospod, še več! Tvoj križ, Tvoj
sladki jarem,
ljubiti me je naučila ona.
O, kajkrat sem jo videl: S težkim
križem,
priklonjena od vdanega poklona,
na Golgoto je šla pred mano:
"Moj sin, molčimo in trpimo
vdano!"

Moj sveti stan, ta zlati cilj na
zemlji.
Od višjih rok je posvečenje dano,
a glas molitve, trud modrosti
njene
na potu me je spremljal nepre-
stano,
da cilj, ki ga je čakala s solzami,
zatonil ne bi daleč za gorami.

Gospod, prerano si jo odpoklical.
O, vem, da leta bila so visoka,
in grenki dnevi trudnemu telesu,
korak slaboten kot korak otroka.
Ljubezen pa je bila vsak dan
mlajša,
močnejša vsak dan, ah! in vsak
dan slajša.

Ko solnce zemlji v nočni grob
zatone,
v tolažbo zvezde zableste bogate,
a moje zvezde vse so pobledle,
odkar ne vidim več ljubezni
zlate.
Še mnogo mater pride mimo mene,
a matere ni zame več nobene.

Gospod, odpusti! Delam Ti kri-
vico.
Okol hudobno biti mi ne more,
ko vidim, da si ti neskončno
dober:
Sprejel si dušo v blažene prostore,
v obličje Tvoje gleda njeno lice.
Kaj niso naše matere svetnice?

Po: P. Keller — Rev. H. Bren, O. F. M.

M a t i.

Māti! Ta beseda edina izraža tisto, kar je ona bilo svojemu Jožku. Drugače je bila profesorjeva gospa. Gospa, profesorjeva gospa! Na videz tako blesteči besedi. V resnici pa v primeri z besedo mati ubit glas železnega zvana proti donečemu glasu bronaste. Posebno še pri njej, ki je bila v resnici zlata mati.

Dolgo je zastonj hrepenela po materinski sreči. Nazadnje jo je Bog vendar uslišal in ji dal sinčka, ki ga je iz ljubezni do moža istega imena dala krstiti za Jožka. Toda če bi ji pogledal v oči, ki jih je tolikokrat kakor zamaknjena vpirala v svojega dragca, bi bil opazil v njih skaljeno srečo. Njen Jožek je bil na obo očesa slep. O, ko bi ji bil s svojimi nedolžnimi očesi le enkrat vrnil materno ljubezen izžarevajoči pogled, bi bila njena sreča popolna. Zastonj je čakala. Kaj je njeno ljubeče srce čutilo, ko je prvič videla, da njen angelček še ni zagledal luči sveta in je nikoli ne bo, tega ne vem. Ko sem jo jaz prvič videl ob zibki, je bila sicer globoko zamišljena, a vsa vdana.

Čudno se mi je zdelo, da sem jo odslej tolikokrat videl iti mimo mojega okna, kar se prej ni godilo. Nekoč pogledam za njo in vidim, da je zavila v bližji zavod

za slepe. Še večkrat sem jo potem opazoval, da se prepričam, je li res kar slutim ali ne. Ker je vsakokrat izginila v ta zavod, nisem več dvomil, da hodi luči iskat za svojega Jožka. Materna ljubezen ji ni pustila čakati, da bi Jožek začel sem obiskovati šolo za

slepe in tisto kolikor moč nadomestil, kar mu oči ne bodo mogle dati. Mislila je, čim bolj zgodaj mu bom začela nadomeščati to, kar bi mu drugače vid dal, bolje zanj, lažje bo pogrešal očesno luč.

Z veliko vnemo je v zavodu

proučavala, kako takim nesrečnim po drugih čutih kar največ vtisov spraviti v dušo. Vse to je potem doma še sama iz raznih knjig temeljito in vstrajno študirala. V veri, znanosti, umetnosti, v vsem mora biti njen Jožek kolikor mogoče temeljito poučen, da se ne bo tako nesrečnega čutil! Ta trden in odločen sklep ji je narokovala materna ljubezen in ga tudi z naravnost junaško vstrajnostjo izvrševala.

Kadar sem jo videl okrog doma sem jo vedno videl le z Jožkom v naročju. “Ker imava obo samo dve očesi,” je imela navado reči, “se mi zdi, kakor da bi mu oči izruvala, ako bi ga dala iz naročja. Zato je Jožek z enim letom že govoril, ne pa hodil. Če ji je kdo rekel, da ne bo nikoli hodil, ako ga bo vedno v naročju nosila, je odgovorila: “Saj bi bilo skoraj bolje, da bi ne shodil, ker potem bo šel od mene proč in jaz bom zopet samo koprneča mati. Pa ravno koprnenje dela človeka nesrečnega.”

Ob hiši so imeli krasen vrt. Koliko ur je s svojim že petletnim Jožkom tam presedela! Oči je imela navadno zaprte in pripovedka za pripovedko se je vila iz njenih otožno-srečno usmevanih ust. Kadar jo je kdo nagovoril, se je ustrašila. Njene oči so bile ner-

vozne ob žarkem solnčnem svitu, ker jih je za cele ure zaprla bleščeči svitlobi. Storila je to, da bi se mogla globlje vživeti v Jožkov žalostni položaj, ki vse te krasote okrog sebe ni mogel videti. Ker je njemu ni bilo dano vživati, še ona ni imela pravega užitka od nje.

Iz istega vzroka ni nikoli hotela iti na kak izlet ven v lepo naravo, ali v druga mesta. "Za naju je vseno kje sva," je dejala, saj nimava nič od vse te lepote. Mati ne vidi nič lepega, če ne vidi tudi njen otrok. Pač pa bova šla na morje ko bo shodil, kjer bova vsaj oba slišala šumljajoče in srdito se peneče valove."

Poleti je navadno preživela na deželi. Da bi tudi Jožko imel kaj od tega, kar je ona novega gledala, tu je položila njegovo rokco na kakega pohlevnega konja, na kravo, na ovco, da bi imel vsaj malo pojma, kake so te živali. Kar je le mogla je dobila v roke: razno zelišče, sadje, živali, celo žaba in črv se ji nista gnusila. Vse je z neko slastjo zgrabila in mu dala potipati, da bi vsaj malo vedel, kako je. Ako pa niti tega ni mogla, mu je dotični predmet tako živo in natančno opisala, da si je njegova žihavna domišljija vsaj približno lahko naslikala, kaka mora biti dotična stvar. Zato je Jožek znal stvari tako živo opisovati, kakor jih otroci zdravih in jasnih oči ne znajo. Seveda v resnici ni bilo vse tako, kakor v njegovi, od mamice tako bogato založeni in bujni domišljiji, a koliko je tacega o čemer ima še človek zdravih oči netočne pojme. Kadar je Jožek začel kako reč, ki je ni nikoli videl, živo opisovati, je mamici zažarel obraz veselja. Zdelo se ji je, da je spregledal. Tako je bila vsaj za trenutek popolnoma srečna.

Z vsem drugim ga je skušala seznaniti, le o božjem daru vida in

nesreči tistega ki ga nima, mu nikoli ni črhnila besedice, bala se je, da bi potem še bolj ne pogrešal luči, še bolj koprnel po njej in bil zato še bolj nesrečen. Večkrat je imela skušnjave, da bi mu povedala svetopisemsko zgodbo o slepcu, ki je sedel ob potu in klical: "Jezus, Sin Davidov, usmili se me! Daj da vidim!" O, ko bi bila vedela, da bo tudi on uslišan, ako mu ob tej zgodbi vname zaupanje v Jezusa, kako rada bi mu jo bila povedala. Ker pa tega ni vedela, je rajši molčala, dasi težko. Saj bi bil Jožek če ne bi bil uslišan še bolj temno videl pred očmi.

Nekega dne jo vpraša: "Mamica, kako bo v nebesih?" Solza v materinem očesu je pričala, da je razumela njegovo vprašanje. Saj je bilo tako glasno proseče: "Mamica, ali bom vsaj v nebesih videl?" Po daljšem presledku, mej katerem se je mamica z vso silo prizadevala potlačiti genotje, da bi občutljivo Jožkovo uho ne ujelo njene boli, mu je nebeško veselje tako živo in tako nazorno opisala, kakor bi tega ne mogel najskušenejši učitelj v šoli za slepe.

Jožku so solze zalivale mrtve oči, ko jo je poslušal. Na koncu je drhteče viknil! "Ah mamica in jaz vsega tega ne bom videl!" Zopet so se ji vlile solze. Nikoli se ji še ni tako smilil, ker mu želja po luči še nikdar ni s tako silo privrela na dan. A tudi mamica še nikoli ni tako živo čutila opojne sladkosti luči vere, kakor ob tem njegovem vprašanju. Od njegovih ugaslih oči ji je pogled splaval kvišku. Upanje, da si bosta vsaj gori gledala iz oči v oči, ji je hipoma ustavilo solze. Z glasom, tega sladkega upanja popolnoma prežetim, mu je odgovorila: "O, Jožek, nič se ne boj, tam gori boš videl, boljše boš videl, kakor vidimo mi tu in lepše stvari boš gledal, kot jih gledamo na zemlji."

"Jeli res mamica, da bom videl in tako lepe stvari gledal?"

"Res, Jožek, res! Ljubi Bog ti bo vse to pokazal, kar tukaj gledamo in še mnogo lepšega."

"Mamica ali bom tudi rožice in ptičke videl?"

"Da tudi te, Jožek, boš videl, sploh vse boš videl."

Odslej je Jožek samo to želel, da bi ga ljubi Bog kmalu k sebi vzela, kjer bo na nebeških livadah rožice gledal in v rajskih gajih veselo skakljajoče ptičke opazoval, ki tako lepo pojo. In še toliko družega, lepšega bo videl.

Le nekaj mu je to sladko upanje in hrepenenje, kalilo, da ne bo mamice prve videl, ko se mu odpro oči. Saj na svetu ni imel druge želje kakor to, da bi mogel enkrat mamici, ki ga je imela tako rada v oči pogledati. Zato je odslej vsak dan ljubega Bogka prosil, naj mu vsaj en trenutek prej odpre oči, predno ga bo k sebi poklical, da bo prej mamico videl.

Vroč koprnenje po luči ga je slednjič položilo na bolniško posteljo. Od dne do dne je bolj hiral, čeravno se mamica ni premaknila od njegove posteljice in mu spolnila vsako željo. Le ene mu ni mogla, ki je bila vzrok njegove bolezni, vedno večjega hrepenenja po luči. To mu je Bog izpolnil. V smrtnem boju je še enkrat na široko odprl oči, kakor da bi hotel na vsak način še prej mamico videti, predno njegova nedolžna duša splava v kraljestvo luči. Ni mu bilo dano. Mamica, ki je vedla za to njegovo srčno željo, mu jih radi tega ni pustila zatisniti ko je zdihnil. Tako so ga položili na mrtvaški oder. Kakor prej od njegove posteljice tako se zdaj ni mogla ločiti od njegovega mrtvaškega odra. Udano je zrla v njegove široko odprte oči in se z vero tolažila: — "Kajne Jožek, zdaj pa vidiš!"

M. Elizabeta, O. S. Urs.

Na Marijinem Srcu.

Zamolil je večerni zvon,
zapel je svoj presrčni ave,
z njim širne molijo dobrave,
z njim moli zvezdic milijon.

O, to trenutek je svečan
ko zemlja na srce Marije
priteče, da se odpočije
od hudih bojov, dnevnih ran.

Sklenilo se je tisoč rok
in tisoč src je zagorelo,
v ljubezni žarki je vzplamtelo
za Mater sto in sto otrok.

Tam želj ugasne ogenj vroč,
otrok tam prosi in pozdravlja,
Marija pa ga blagoslavlja,
želi mu ljubko: "Lahko noč!"

Rev. Hugo Bren, O. F. M.

Kako je Marija ženske presti naučila.

(Legenda.)

MARIJA je bila mej ženskami prva predica. Ljubezen do bližnjega jo je naučila kolovrat sukati. Zgodilo se je pa tako-le:

Ona od zgodnje pomladi do pozne jeseni z angeljci hodi po nebeških tratah in livadah. Z njimi se igra in z njimi plete vence; spomladi in poleti iz svežih, pozimi pa iz suhih rož, ki jih angeljci obilo natrgajo. Bilo je prvo jesen potem ko jo je Jezus v nebesa vzel. Vse sveže cvetlice je že slana poparila. Suhe je morala v roke vzeti. Angeljčki so ji veselo donašali svoje rožnate zaloge, da jih nauči, kako se venci pleto. Vsakemu je posebej pokazala. Eden si pa ni znal pomagati. Vrtil in vrtil je neko osušlo cvetlico s svojimi ročicami. Rad bi jo bil kos odtrgal, ker je bila predloga. A čem bolj jo je vrtil, tem bolj so se kazale sivkaste nitke, katerim ni bil kos. Žalosten poprosi Marijo, naj mu ona pomaga. Marija gleda čudno cvetlico, poskusi pretrgati šop nitk, pa ga tudi ne more. Pri tem ji šine v glavno misel, da bi se dale te močne nitke na kak način porabiti.

Zapadel je prvi sneg. Duše onih otročičkov, ki so umrli brez sv. krsta, je začelo zebsti. Prihajale so pred nebeška vrata in milo prosile angeljčke, naj jih spuste notri, ker se tresejo od mraza. Angeljci so to Mariji povedali in jo prosili, če jim smejo odpreti. Marija pa jim je rekla, da ona tega ne more dovoliti, je treba Jezusa vprašati. Sama je šla k njemu in ga prosila, če jih sme vsaj čez zimo v nebesa pustiti. Jezus ji pa pravi: Moja ljuba mati, nobene prošnje ti dozdaš še nisem

odbil, to ti pa moram. Te duše sicer nimajo nobenega lastnega greha na sebi, pač pa izvirnega. Niso v milosti božji. Brez te je nemogoče komu priti v nebesa." Marija je ponižno sklonila svojo glavo pred Gospodom in odšla nazaj k angeljcem, da jim pove žalostno novico.

Toda preveč so se ji te dušice smilile, da bi mogla poslušati njih milo zdihvanje in prošnje pred nebeškimi vrati ter jih gledati, kako hrepeneče kukajo skozi vse špranje v raj. Misli in misli, kako bi jim vsaj nekoliko pomagala, da bi jih ne zeblo. "Zevem," vsklikne čez nekaj časa vesela, "iz tistih nitk jim bomo stkali gorke oblekice." Kmalu so bile pod njenim vodstvom vse angeljske ročice na delu. Pridno so trle lan, ker to je bila tista rastlina. Sv. Jožef je naredil kolovrat, kakor ga je Marijina ljubezen zamislila. Vneto je potem cel advent predla, angeljci so pa iz napređenih nitk sproti tkali snežno belo platno, iz katerega so potem z Marijo našili celo skladišče lepih suknjic. Za "krizmus," ko je najbolj mraz, je nankrat vtihnulo zdihovanje in jokanje otročičkov pred nebeškimi vrati, ker je vsak dobil lepo belo suknjico. Predno jih je Marija po angeljcih razdelila mej nje, je vsako pritisnila na svoje materinsko srce, zato so bile tako gorke, da ni prišel noben mraz skozi.

Prišla je pomlad. Nekega dne dobi Marija dolgo pismo. Ena njenih zemeljskih hčerk ji je pisala. Na dolgo in široko je tožila, kako revščino trpe doma. Ničesar nimajo obloči. Mariji se je

njen zemeljski otrok v srce smilil. Mislila je kako bi vbogi družini pomagala. Zopet se spomni na lan. Zakaj ne bi revni ljudje, ki nimajo denarja tega sejali, trli in pozimi, ko imajo zlasti ženske toliko časa, predle. Tako bi si lahko napravili došti platna in iz njega močne obleke.

Takoj je sklicala nekaj angeljev skupaj in jim naročila naj nanejo iz lanovih glavice semena. Kmalu so prihiteli s polnimi košaricami k njej. "Tako," je zadovoljno dejala, "zdaj pa pojdemo na zemljo, da še ljudi naučimo lan sejati." In odšli so. Naenkrat so stali ob borni koči, iz katere je prišlo tisto pismo. Deklica, ki je pisala je ravno spala na trdi klopi. V sanjah je videla, kako so se vrata sobe nalahno odprle in nebeško lep fantiček je stopil v sobo. Za njim še drugi in tretji in četrti, tako, da jih je bila kmalu polna soba. Vsak je imel čudno orodje v roki, kakoršnega ni še nikoli videla. Nazadnje je vstopila še rajsko lepa gospa. Prijazno je pozdravila: Hvaljen Jezus! Angeljci so globoko sklonili svoje kodraste glavice in odgovorili: Na veke!

Ko so bili vsi zbrani, so angeljci začeli svoje orodje skupaj zlagati. Kmalu je videla deklica pred seboj tri stroje. Začudeno gleda, kaj bodo s tem. Nato pristopi Marija k njej in ji prijazno reče: "Otrok moj, ti si mi pisal, da nimate ničesar obleči. Glej zdaj, kako si lahko doma prideljete za obleko potrebno blago, ki vas ne bo nič denarja stalo, pa bo trpežnejše kot za drag denar kupljeno." Deklica veselo vpre oči

v Marijo, ki vzame iz košarice par pesti lanenega semena in ga vrže okrog sebe. V par trenutkih je bila vsa soba polna plavega lanovega cvetja. Zopet nekaj trenutkov in cvetje je napravilo glavice. Za tem so pristopili angeljci, lan poruvali in ga razstlali po tleh, da se posuši.

Drugi prizor. Angeljci imajo trlice v rokah in pridno tarejo suhi lan. Kako se je deklica čudila, ko je zagledala v njih rokah mesto suhih stebelc mehko predivo. "Zdaj pa še posebno pazi," jo je opomnila Marija, "ker to delo, ki ti je bom takoj pokazala, bo za pripravljanje blaga izključno žensko delo." Vsedla se je za kolovrat ter začela pridno in lepo presti, kakor je znala le ona. An-

geljci so pa niti sproti v klopčiče zvijali. Nato pravi najmočnejšemu angelu: "Pokaži ji, kako se platno dela, da bo lahko očetu povedala." Angelj se je vsedel za štatue, ter začel tako pridno delati, da se mu je lepo platno vilo izpod rok, kakor z valarja.

Končno vpraša Marija deklico: "Ali si se zapomnila, kako se vse to dela?" — "Sem lepa gospa," odvrne hvaležno deklica. In predno se ji je mogla zahvaliti je že rekla: Hvaljen Jezus! ter zginila s svojim nebeškim spremstvom. V tem se deklica prebudi. In, oj čudo, to niso bile samo sanje. Ko pogleda okrog sebe res vidi vse tisto, kar je gledala v sanjah: košarico z rujavim semenom, trlico, kolovrat, štatue in tisto platno, ki je je angelj na-

redil. Hiti k starišem in jim vesela pove, da je Marija dobila njeno pismo in je uslišala.

Njen oče je seme takoj vsejal na največjo njivo, ter napravil še več trlic in kolovratov, da bo šlo v jeseni delo hitreje od rok. Hčerka si je vse natanko zapomnila, kako se tere, prede in dela platno. V pozni jeseni so se na vasi prvič oglasile trice, na zimo so pa okrog gorkih peči veselo kramljale predice in tkalci vmes. Odslej je ta družina imela vedno zadosti močne in trpežne obleke. Kajpada se je pridelovanje domačega platna hitro razširilo po kmetih, kar je pa trgovce s suk-njom zelo jezilo, ker niso mogli kmetov več tako odirati kakor prej.

Po mamici k Materi.

Dolgo sem blodil doli po severni Nemčiji brez vere. Kakor jadernico brez jadra me je valovje metalo sem in tja, dokler me ni vrglo na pesek. Moje srce je bilo tako polno gorja, da je prekipevalo. Spomini so hiteli nazaj v one upapolne trenutke, ko sem kot mlad mornar odjadral za zlato srečo, ki sem si jo v svoji bujni domišljiji tako bajno naslikal. In zdaj, po tolikih razočaranjih, je obstala ladjica mojega življenja na pesku s polomljenimi jadrari. V tem obupnem stanju mi je duh zopet poromal nazaj. Iz gr-

made sladkih in grenkih spominov se je pokazala živa podoba, najlepša podoba. Okrog in okrog črna noč. V sobici luč in v njenem motnem svitu mati, ki se je ljubeče sklanjala nad svoje dete v zibki, mu šepetala Ave Marijo, mu križec delala na čelo in oboje z vročim poljubom zapečatila. "Ali ti je znana ta podoba?" mi je zakričalo v duši. Skoraj v istem trenutku se je oglasilo od druge strani: "To so tvoja mati in ta otrok si ti." Nato pa ogorčen protest vesti: "Ne, to nisi ti; to si bil ti, a zdaj" ... Ni-

koli prej ni tako široko in globoko zazijal pred menoj prepad mej nekdanj in zdaj. Nehote sem razpel roki proti materi, kakor nekdanj kot otrok, da se oklenem njenega vratu in rešim Ljubeče kakor takrat se mi je nasmehnila in me pritisnila na svoje srce. Ta spomin na mater, tako živ, kakor da bi se bilo to v resnici godilo, je bila zadnja nit, na kateri se nisem le vzdržal nad najglobljo globino prepada, ampak se dvignil iz nje na toplo solnce vere.

Clemens Brentano.

Molitveni apostolat za maj.

Rev. John Plaznik.

MARIJINE DRUŽBE.

KO otrok sluti kako nevarnost, se privije k materi. Ona je zanj najmočnejša, naravnost nezavzetna trdnjava. Če je enkrat v njenem naročju in se oklene njenega vratu in pritisne na njeno srce, o potem je varen. Če ga še ona stisne k sebi in mu ljubeče prigovarja, naj se nikar ničesar ne boji, se mu solze takoj ustavijo. Saj njemu je mamica bolj nezmotljiva kot papež in bolj močna kot peklenska vrata.

Ali ne delamo tako tudi mi odrasli otroci? Ne stiskamo se k telesnim materam, ker jih mnogi nimamo več. A ona predno je šla odtod, nas je izročila drugi, še boljši in mogočnejši materi v naročje, naši nebeški materi Mariji. Danes, ko vse sluti in čuti nevarnost, ko rjoveči Levi tulijo okrog nas in iščejo koga bi požrli, se tudi ti odraščeni otroci, ki so že zdavnaj shodili, skrivajo za to Mater, grabijo za njeno roko, se vpenjajo v njeno naročje, pritiskajo na njeno ljubeče srce in ihte: Marija, naša dobra mati, reši nas, sicer smo zgubljeni!

Cvetoča mladina, katere koraki na potu vzornega človeškega in krščanskega življenja so še tako negotovi, se zbira v svoje Marijine vrste in mladeniško-dekliške Marijine družbe. Na ta način upa, in po pravici upa, v teh tako viharjih dneh lilijo nedolžnosti, svoj najlepši biser, nezlomljeno in neoskrunjeno ohraniti. Žene in matere imajo svoje Marijine družbe. Tudi one se boje, da

bi v tem času, ko toliko žena in mater pozablja na svojo čast in dostojanstvo, ne omahnile in šle za množico svojega rodu in stanu, v lastno in drugih pogubo. Zato se tako krčevito oklepajo najvzvišenejšega vzora žene in matere-Marije.

Še moški, železnih mišic in volje, kakor hrast na gorski rebri, vajeni viharjev, so v strahu, da bi jih kraška burja, ki zdaj brije ne zlomila in ne vrgla ob tla. Pač vedo, da če oni ne zdrže, ne bo zdržal nihče. Saj če kol odpove in pade po tleh, pade z njim tudi trta ali mlado drevesce. Žena je trta, ki se vije ob možu in pada z njim. Otroci so mlada drevesca, ki stoje in padejo z oporo. Po pravici se tedaj tudi moški, ki se zavedajo svojega zvanja v človeški družbi, zbirajo pod zastavo nje, ki je peklenski kači glavo strla. Odtod moške Marijine družbe.

Da celo duhovniki, služabniki, nje, ki ima obljubo, da je niti peklenska vrata ne bodo premagala, v duhovniških Marijinih družbah iščejo zavetja in moči. Pač zato, ker vedo, da je ta obljuba dana le Cerкви kot celoti, ki je skrivnostno telo Kristusovo, premagalca pekla in smrti, ni pa dana posameznim njenim služabnikom. Vidiijo, kako njih tovariši padajo na levo in desno, da celo odpadajo. To jih skrbi, to jih straši. Zato celo oni iščejo močne in mogočne Materine roke, da se je oprimejo in ob njej korakajo pogumno v boj za dušami, ki pa-

dajo kakor lastovke, ko v pomladni plašč zavita zima nenadoma skoči nanje.

Kratko vse sluti in čuti, da nas more le roka Device in Matere mogočne vzdržati na bregu, sicer nas bo umazano valovje, ki se zdaj vali po svetu, zagrnilo in požrlo v svoje blatne globine. Prav je tako! Po materi se najlažje pride k očetu, po Mariji najlažje k Jezusu, ki je pot resnice in življenja. Toda koliko jih je še, ki so slepi za resnost položaja, ki se še veselo igrajo ob bregu, dasi že slišijo bučanje umazanega hudournika, in klicanje na pomoč potapljaajočih se.

Zato ta Marijin mesec pridno molimo za vse člane in članice Marijine družbe, da bi v Noetovi barki Materinega naročja mirno pluli preko teh umazanih, valov, dokler se ne uležejo in se zopet ne pokaže mavrica miru in sprave. Še bolj pridno pa molimo za tiste, ki so še zunaj te barke, v vedni nevarnosti potopa, da bi v zadnjem trenutku spoznali nevarnost, ki jim preti in se še oni rešili vanjo.

Molitev vsakdanjega jutranjega namena:

O presv. Srce Jezusovo! Po materinih rokah prečiste Device Marije ti darujem vse molitve, dela in bridkosti današnjega dne. Prvič v spravo za razžaljenja, ki jih trpiš v Najsvetejšem zakramentu, drugič pa za Marijine družbe, da bi po duhu in številu članstva vedno bolj procvitale.

Rev. Hugo Bren, O. F. M.

Kako gre kaj s kolegijem naprej?

Tako, da moramo biti Bogu kar hvaležni. Nobenega razočaranja še nismo doživeli, dasi smo tudi na ta pripravljeni. Saj nobena dobra stvar nima s samimi rožnicami posute poti do cilja. Vsaka prej ali slej naleti na trnje in žične ovire. Nas vse to še čaka. Doslej je Bog postopal z nami, kakor s tistimi dušami, ki jih je za se odbral. Spočetka, dokler je v njih ljubezen še slabota, še ni ma globokih korenin, jih popelje v Betlehem, kraj veselja, kjer jih napaja s sladkostjo. Potem, ko so se enkrat utrdile in vkorenile jih šele povede na križevo pot proti Kalvariji.

Mi smo zaenkrat še v Betlehemu. Pastirci, naše dobro pri prosto ljudstvo, prihaja in donša darove. Če niso veliki, so pa od ust odtrgani, in bodo zato tim bolj zalegli. A tudi Modri iz jutra in zapada so se že oglasili s svojimi kraljevimi darovi, razun grenke mire. Te nam bo že kak Herodež primešal zraven.

Od zadnjega poročila smo dobili:

I. OD SLOVENCEV:

VSTANOVNIKI.

1. **Very Rev. Matija Šavs**, župnik in dekan, Shakopee, Minn.
2. **Društvo Marije Magdalene**, Cleveland, Ohio.
3. **Društvo Srca Marijinega St.**, Cleveland, Ohio.
4. **Mr. in Mrs. Math Komp, Sr.**, La Salle, Ill.

1. S posebnim veseljem smo sprejeli ustanovnico Very Rev. M. Šavs-a \$225.00, ker nam je z njo poslal tudi krasno pismo, v katerem nas spodbuja, naj gremo pogumno naprej preko vseh ovir in zaprek, ki nas čakajo. Naj pismo doslovno tu navedem:

SLOVENSKI FRANČIŠKANI Chicago, Ill.

ČASTITI GOSPODJE:—

Za pirhe Vam prilagam \$225.00 kot ustanovnik "Apostolata sv. Frančiška." Bog Vam daj kmalu popoln uspeh pri tem Vašem blagem podjetju za pravi napredek narodno čutečih Slovencev v Ameriki!—

Če pravim "narodno čutečih Slovencev" mislim pri tem seveda na verne Slovence. Pri nas Slovenceh gre z narodnostnim čutom vedno tudi verski čut. Slovenec brezverec je verski in narodni odpadnik. Verski odpadnik se tudi prav nič ne briga za Slovenstvo, razun v toliko v kolikor bi mu isto žep polnilo. Saj vidimo tako povsodi tu v Ameriki, kaj ne da?

Slovenski duhovnik ima čut in smisel za pravi nesebični napredek Slovenstva v Ameriki. On je, ki se res žrtvuje za svoj narod, ki mu vestno svetuje, ga očetovsko vodi in spremlja v njegovih gmohtnih in duševnih težnjah do boljše bodočnosti. Katoliški duhovnik med Slovenci je njihov nepogljiv praporščak, ki vedno nadepolno zre v bodočnost in bodri svoje rojake: "Naprej! Ne omahujte; brez dela ni jela; brez boja ni zmage."

Vi si stavite nad vse važno nalogo, da preskrbite za prepotreben naraščaj slovenskih duhovnikov v Ameriki. Bog Vam delo blagoslovi! Delujte v istem smislu, kakor svoječasno "Zveza Slovenskih duhovnikov v Ameriki." Pot ni in ne bo lahka, pa: per crucem ad lucem. Dela je in bode dovolj. Naprtali ste si breme, ki bode pač težilo na Vaših plečah in Vam večkrat orosilo nagubano čelo. Jarem, v katerega se vprezate za blagor Slovenstva Vas bo tlačil in vtrudil. Pa zopet naj Vas navdušuje in krepi plemenita za-

vest, da delujete za časni in večni blagor svojih rojakov. Plačnik naj Vam bo Oni, ki je rekel: "Moj jarem je sladek — moje breme je lahko."

Bog z Vami in Vašimi sodelavci v prid Slovenstva v Ameriki!

Srčnim pozdravom

M. ŠAVS.

2. Prvo izmej društev se je odzvalo društvo sv. Magdalene v Clevelandu, župnija sv. Vida. Še predno je odbor dobil naš apel, je že sklenil, da hoče društvo postati ustanovnik in nam takoj poslal \$225.00.

3. Na samostojno društvo Srca Marijinega, istotam, niti apelirali nismo, ker smo imeli pred seboj le adresar ženskih Jednotinih društev. Kljub temu je tudi ono sklenilo, da hoče biti mej ustanovniki, ter nam dostavilo \$225.00.

4. **Mr. Math in Mrs. Vincencija Komp**, La Salle, Ill., sta se končno tudi odločila, postati ustanovnika. Mr. Komp Sr., nam piše:

"Ko smo dobili prvo poročilo o nameravani ustanovitvi frančiškanskega kolegija, smo se navdušeno razveselili. Saj je za tako ustanovo med ameriškimi Slovenci že skrajni čas. Dasi nimava z mojo ženo nobenih dohodkov, stroškov pa veliko, zaradi boleznih, sva se vseeno odločila kolikor mogoče prispevati za to dobro stvar. Prvotno sva mislila, da postaneva samo člana Apostolata in prispevava v ta namen vsak po \$10.00. Potem sva pa sklenila, da kupiva en aker \$225.00. Ker gre precej težko vse naenkrat plačati, pošiljava sedaj \$125.00. Ostalo ob prvi možni priliki."

5. Prva ustanovnica **Miss Agnes Hotujec**, Joliet, Ill., je plačala tretji obrok ustanovnine \$80.00.

6. Poleg teh so bile pridne čebeličice, kolektorji in kolektorice, z

nabiralnimi knjižicami pridno na delu in so še. Dva iz župnije La Salle, Ill., sta nam dozdej poslal malone \$100.00 pa še nista završila. To sta: **Mr. John Culjan**, brat Mrs. Vincencije Komp in **Miss Anica Juvancič**.

A. Miss Anica Juvancič je nabrala \$55.50, a nam je pisala še po drugo nabiralno knjižico, da bo poskusila še mej Angleži in drugimi narodi.

Dali so ji:

1. Po \$2.00:

Marija Cvelbar, Vincencija Komp.

2. Po \$1.50:

John Klopčič, Nik Kozarič.

3. Po \$1.00:

Anton Gorden, Frančiška Bavitz, Alojzija Jeruc, Margareta Kobal, Frank Maček, Mary Dušak, Ignatz Jordan, Frančiška Meglen, John Meglen, Ignatz Kromar, Martin Kromar, Paul Ferentchak, Frank Bruder, Tony Knafelic, Marija Urbanija, Sophie Koskosky, Andrej Vegel, Marija Brinovec, John Baluta, Rose Uranich, Agnes Šebat, Max Michaki, Joe Medic.

4. 70c.:

Je daroval Mr. Frank Lass.

5. Po 50c.:

So darovali: Mary Ovnik, Anna Ovnik, John Pelko, Alojzija Pelko, Anton Udovič, Marija Stušek, L. C. Zwick, Michael J. Kobal, Joe Gorišek, Frank Miller, Anton Horžen, Louis Gregorič, Frank Sajovec, Mrs. Hubert Dular, Joe Lesjak, Henry Meglen, Kas. Sokoloski, Terezija Jordan, Louis Bedenko, Mary Medic, Joe Medic, Jr., Bessie Mathews, Hattie Mathews, Louis Bregar, M. J. Wisnieski, Mrs. Ben Jones, Mike Skoflanc, Anton Komp, George Winter.

6. Po 25c.:

Andrej Urbanč, Frank Dolanc, Julia Furlan, Anton Kastigar, Teresa Šetin, Joe Bresovar, Frančiška Petelin, Mary Furar, Mary Savnik, Frank Polusleg, Antonia Muhič, John Štor, Johana Kobal, Joseph Uhan, Andrej Žnidaršič, Mary Legan, Mary Šlogar, Cecilia Szymanski, Nellie Banko, Frances Rolando, Roman Zavički, Mary Štih, Angela trupel, Frances Anžlovar, Neimenovana N. Doerr, Mat. Gregorič, John Doerr, John Zsisak, Anna Basky, Rudolf Polančič, Vance Vidmar, Mike Lekan, Frank Nangle, Mary Livek, John Podbregar. — 30c je daroval: Frank Kovačič. — 15c so darovali: Marija Šetina, Steve Polančič, Frank Polančič, Edward Klabel.

7. Pod 25c.:

Jera Hribernik, John Zupančič, Ignatz Karesa, Marija Jaklič,

B. Mr. John Culjan, Utica, Ill., o katerem pravi Mr. Komp, da komaj noge premiče, je nabral \$42.50 pa še nabira.

Dali so

1. Po \$10.00:

John Culjan, John Modic, Neimenovana.

2. Po \$1.00:

Mary Culjan, Utica, Ill., Joseph Skraba, Utica, Ill., Veronika Kapš, La Salle, Ill., Agnes Debevec, Milwaukee, Wis., Rev. James Frances, Utica, Ill., Frank Recel, La Salle, Ill., Frank Gregorich, La Salle, Ill., Ant. Horžen, La Salle, Ill., Alojzija Podvršnik, La Salle, Ill., Marija Recel, La Salle, Ill., Mary Kalin, La Salle, Ill.

3. Po \$0.50:

Ana Kalin, Mary Bildhauer, Tereza Ajster. Vse La Salle, Ill.

C. Mr. Marko Bluth, Joliet, Ill., je približno iste starosti kakor Mr. Culjan, pa tudi enako navdušen za stvar. Takorekoč za življenjski poklic na stara leta je vzel to. Dolga vrsta imen, ki jih navajamo spodaj priča, koliko hiš je moral obiti, predno je \$55.50, kakor izkazuje zapisnik, ki ga nam je poslal. Tudi on je še na delu. Odkar je zadnjič videl farmo, kjer bo stal kolegij, bo še z večjim navdušenjem delal, ker se mu je prostor jako dopadel.

Darovali so mu:

1. — Po \$5.00:

Marko Bluth, Ana Bluth, Anton Golobiteh, John Markele, Katarina Ritmonič.

2. — Po \$2.00:

George Labas, Aloiz Murn, Mihael Smrekar, John Želko, Lowrenz Grosheli.

3. — Po \$1.00:

Marko Bluth, Jr., Alojzi Bluth, vnuk Mathew Bluth, John Pazdertz, Neimenovana, John Horwat, Mihael Gregoroš, Mihael Papež, brati John Kostelet, Frank Kostelet, Jerry Laurič.

4. — Po \$0.50:

Matt Barmuta, Agnez Sadec, Johana Skrimar, Johana Kralj, Helena Sekula, Ana Fink, Maria Šetina, Maria Papež, Jozeph Jerisha, Jozeph Habian, John Štamfel, Frank Štamfel, Mary Filak, Mary Terlep, Mary Vlašič, Frank Gašperšič, Mike Bračun, Mike Ivnik, Mary Puncar,

5. — Po \$0.25:

Mary Terlep, Joseph Ivnik.
Skupaj \$55.50.

D. MRS ANA GERCHMAN, Forest City, Pa., naša dolgoletna vnetá agitatorica in pospeševalka vsega dobrega kar započnemo, je do 13. aprila nabrala na knjižico \$10.50.

Dali so ji:

1. — \$2.00: Matija Marinčič.

2. — Po \$1.00: Ivan Molek (za družino), Frank Lovš (za družino); Ivan Gerchman, Ivan Kovačič, Gregor Beber, Fanny Slapničar.

3. — Po \$0.50: Fanny Sever, Joseph Bucenelly, Terezija Anžlovar, Josephina Bucenelly.

Razun Ivana Kovačič in Gregor Beber so se vsi izjavili, da hočejo postati sproti plačujoči člani Apostolata.

E. Mr. Josephina Hribljan, Ahmeek, Mich., je v tej majhni nasebini nakolektala \$23.75.

Dali so ji:

1. — \$8.00: Neimenovana, Calumet, Mich.

2. — Po \$2.00: Josephina Hribljan, Ana Sheringer (članica), Joseph Kestner.

3. — Po \$1.50: John Jeriček, Rosie Jeriček.

4. — Po \$1.00: Mrs. Mike Leonard, Matt Kratofel, Frances Burrič, Joseph Stukel, Mary Sutie.

5. — \$0.50: Štefan Crnkovič.

6. — \$0.25: — Blaž Pintar.

F. Mrs. Mary Swan, Valley, Wash., tudi mala nasebina, je nabrala \$13.00.

Dali so ji:

1. — Po \$0.50: J. Mešičnik, Mrs. S. Erbežnik, Mrs. J. Burja, Mrs. J. Swan, Mrs. A. Plemel, Mrs. Al. Stare (raj.), Mrs. J. Mrak, Mrs. F. Strojjan, Mrs. L. Rembo, Mrs. L. Obermiller, Mr. J. Jakelj, Mrs. J. Tomša, Mr. F. Tomša (raj.), Mr. V. Omejc, Mr. M. Malley, Mr. Ant. Rehar, Mr. J. Swan, R. K. Uderman, Mrs. M. Tomša, Mr. M. Burja, Mr. L. Burja, Mrs. N. Nehrly, Mr. J. Tokar, Mr. F. Uderman, za r. J. Stare,

2. — \$0.25: Mr. A. Kershinar, Mrs. L. Strojan.

Po \$0.25: Anton Gorishek, J. Gerchor, Andrej Grjol, Jennie Habjan, Jennie Češnovar, Mat. Plestenjak, Sam. Belmont, Anton Zorc, Mary Belc, Neim., Helen Pekolj, Frank Grom, Mary Grom, John Cankar.

8.) Od raznih strani smo prejeli:

Dali so:

1. \$15.00: F. in A. Požun, Johnstown, Pa.

2. Po \$10.00: Rev. Niko Zugelj, Zgornji Brniki, Slovenija, Karolina Milost, Elmhurst, Ill., John Modic, La Salle, Ill.

3. \$2.00: Mary Dugar, Indianapolis, Ind.

4. Po \$1.00: Angela Mlakar, Ant. Sanah, Iselin, Pa., Ana Pierce, Canon City, Colo., Frances Vrabič, Milwaukee, Wis., R. Snider, Rothburg, Mich.

5. \$0.65: Barbara Omahne, Brezy Hill, Kans.

Skupaj je prišlo od Slovencev do 22. apr. \$1,091.65.

II. OD SLOVAKOV.

Navajamo le splošno. Podrobno priobčujemo slovaške prispevke "Listy sv. Františka."

1. Na prvem mestu se moramo s hvaležnostjo spomniti **Mrs. Barbe Barbošin**, Chicago, Ill., ki nam je prinesla \$610.00. To ni kaka bogatašinja, ne, ampak priprosta slovaška vdova. Ponovno smo jo zavrnil in ji rekli naj hrani sama zase, ker ne ve kaj še pride. A ona je tudi ponovno nazaj prinesla, češ, da nas ni treba skrbeti, ker ima še toliko od društev zagotovljenega, da bo za čas sile preskrbljena. Nato smo sicer sprejeli, toda z reverzom, pogodbo, da če bo potrebovala, se ji bo vrnilo. In žena se je čutila užaljeno. Taki darovi ne morejo ostati brez blagoslova.

2. Rev. **Kazimir Zakrajšek, O. F. M.**, je s svojih misijonskih po-

tov po Pennsylvaniji, pred vsem mej Slovaki, nabral \$1,056.00.

Dali so mu:

A. Župnija sv. **Gabrijela** kolekte \$656.00. Rev. **F. Prikasky**, župnik te župnije \$50.00.

B. Župnija sv. **Odrešnika**, Ambridge, Pa., (slovaško-slovensko-hrvatska) kolekta \$153.00 Rev. **Ign. S. Herkel**, župnik te župnije \$50.00.

C. Župnija sv. **Cirila in Metoda**, New Brighton, Pa.; kolekte \$122.00., Rev. **M. B. Rubicky** \$25.

3. Od raznih strani \$25.00.

Skupni prispevki Slovkov do 22. apr. \$1,691.00.

Vsega skupaj od Slovencev in Slovkov od zadnjega poročila \$2,782.65.

Vsem skupaj naj dobri Bog povrne trud in žrtve z večnimi dobrotami!

H koncu še sporočamo vsem, ki se zanimajo za našo stvar, da bomo s prvim majem zasedli hišo oz. hišico na farmi, v kateri je dozdaj stanovala njena lastnica protestantska vdova Mrs. Elizabeth Barnes. Preselili se bodo tja: Rev. Hugo Bren, prov. komisar, Rev. Blanko Kavčič, komisarijatični prokurator in tajnik, ter br. Štefan Mihelič. Revno bo še vse v začetku, ker hišica ni postavljena in urejena za kaj tacega. Še Jezuščka bomo morali v začetku v Chicagi pustiti. Le zjutraj nas bo v hišni kapelici obiskal. Ne, "kajžica res ni velika, pa smo fantje kot se šika." A polagoma upamo z velikodušnostjo naših dobrotnikov dom že tako urediti, da jih bomo lahko povabili na obisk. Pozneje, ko nam bo mogoče celo farmo sprejeti v lastno upravo, jim bomo tudi lahko postregli s pristnim domačim mlekom in maslom. Na ogledje jih pa že zdaj vabimo. Kdor hoče kako urico zunaj na kmetih preživeti in se navžiti svežega zraka, bo dobrodošel.

Torej na svidenje!

Popravek: Predzadnjič se nam je vrnila neka neljuba pomota v imenu, ki smo jih imeli celo vrsto pred seboj. Objavili smo darove, ki so jih nakolektale dve vneti kolektorici v Calumetu, Mich., v skupnem znesku \$110. To ste bili: **Mrs. Mary Gregorič in Mrs. Katarina Grahek**. To drugo je škrt pisalnega stroja prekrstil v Kata. Kuhelj. Torej Kat. Grahek ne Kuhelj, kar drage volje popravljamo. Ob tej priliki opozarjamo še druge, naj nam takoj sporoče, če bi bila kaka pomota, da jo popravimo. Obnem pa opozarjamo vse, ki bodo svoje darove lastnoročno v knjižico napisali, naj svoje ime razločno zabeležijo. Pogostokrat precej časa zgubimo, ker moramo okrog spraševati, če jim je ime znano. Časa imamo pa tako malo, malo,

NAŠ STRIČEK

Indianapolis, Ind.
Ljubi Striček: — Ne zamerite, da nisem že dolgo časa prišla na vaš korner. Gotovo se me še spominjate, sedaj sem stara 14 let. Hodim v farno šolo, Holy Trinity. Čitala sem, da otroci ne morejo rešiti zastavice nikdar ni bilo in nikdar ne bo itd. Pa vam jo pošlem jast — "Konec časa." Nikdar ga ni bilo konce in nikdar ga ne bo pa čas je bil in bo vsikdar. Kaj v nebesih je in se časti kar pa Bog ustvaril ni je "Bog Sam." Pozdravljam boys in girls, posebno pa vas dragi Striček.

Julia Cesnik.

Draga Julia: — Da, še se spominjam in me veseli, da si se me tudi ti še enkrat spomnila. Zastavice mi je pa prav žal, da nisi prav rešila. Pa drugikrat. Pozdravljena!

Tvoj striček.

Newburg, Cleveland, Ohio.

Dragi striček: — Tudi jaz bi rad prišel na vaš corner. Jaz sem učencec šole St. Lawrence in hodim v šesti razred. Bral sem uganko "kaj še nikdar ni bilo in nikdar ne bo, pa je vsikdar bilo in vsikdar bo" mislim da je beseda "nič." In druga uganka "kar v nebeish je in se časti, kar pa Bog ustvaril ni, mislim da je "Bog."

Vas pozdravljam

Anton Rozman.

Dragi Anton: — Ti si jo pa uganil. Da "nič" nikdar še ni bilo kaj in nikdar ne bo, pa je vendar vsikdar bilo in vsikdar bo. Ti si zaslužil nagrado, katero ti bom kmalu poslal. Živio, Tony!

Tvoj Striček.

Eveleth, Minn.

Dragi striček: — Še enkrat se udam, lim da je ta (Pposledna Sodba, ali) Vesolna Sodba po naši Rimski Katoliški veri. Je prav ali ne jest nevem. Pa mislila bi uganil to uganko, ka zdi se meni da je res teška. Ali še eno bom poskusil rešit jo, če je prav ali ne. Jest mislim da to bi bilo prav rešenu vaša uganka.

Lepo pozdravljam vas striček, in vse moje komarate reševalce od te uganke. Posebno unega iz velikih Rocky Mountains Leadville, Colo. Vaš udani za Rima Catholic vero.

Ostajem

Johnnie Babnik, Jr.

Dragi Johnnie: — Naka! Tudi sedaj ni prav. Pa drugikrat. Tudi ves moj korner te prav lepo pozdravlja. Three cheers!

Tvoj Striček.

North Chicago, Ill.

Dragi striček: — Rešila sem uganka katero ste postavili na corner in to je sam Bog.

Sedaj pa prosim, da še mojo postavite na corner.

"Vrh strmih gor sem jaz doma. — Vsak v dolini tudi me pozna — na zemlji jaz povsod stanujem — na morju ladje prekucujem. Kako se imenujem?"

In še eno imam.

Pet krav za eden desetak, po čem pridejo k enem drugemu.

Vaša udana učenka 4-tega razreda.

Pauline Marinčič.

Aha, boys in girls. Sedaj imate pa kar dve, da jih rešite. Sedaj pa vsi na noge. Ti, Pavlina, pa ne smeš rešitve nobenemu izdati. Hvala! Pozdravljena.

Tvoj Striček.

So. Chicago, Ill.

Dragi striček: — Tudi jast sem se namenila pisati eno pismo. Nič novega Vam ne morem povedati. Ker je vse po navadi. Zelo rada berem Ave Maria. Ko sem jo zadnjič ogledovala sem ugle-dala eno uganko ki je. Kar v nebesih je in se časti. Kar pa Bog ustvaril ni. Ko sem jo uganjala sem mislila če bi bilo "Bog." Saj je vse ustvaril samo samega sebe ne. Striček nikar mi ne zamerite mojemu slabemu pisanju.

Tudi v molitvi se Vas bom spomnila in za vas molila.

Vedno pozdravljeni.

Antonia Piber.

Draga Antonia: — Odgovor na uganko je dober. Vendar pa ni oni, katerega je mislila oseba, ko je poslala zastavico. Hvala lepa za tvojo molitev. Pozdravljena.

Tvoj Striček.

North Chicago, Ill.

Dragi Striček: — Tudi jaz sem želel že priditi na vaš korner kjer zmeram čitam kaj novega od boys and girls na vašem kornerju. Potem sem pa tudi jaz dobil pogum za pisat hodim v šesti razred, kjer nas učijo sestre od Matere božje cerkve v Waukegan, zdaj bi pa tudi jest bil rad luki pri vašem puzzel.

Jaz mislim, če je puzzel prav rešen, da je "nič." Zbogom Striček.

Drugi puzzel je pa po mojem mnenju takole: "Kaj v nebesih je in se časti, kar pa je Bog ustvaril ni." je pa zlati zob v ta zgornji čeljusti, kjer ga je zobozdravnik naredil. Če je prav rešen puzzel nevem.

Henry Drasler.

Dragi Henry: — Prva zastavica je O. K. Dobiš Eversharp. — Živio, Henry! Drugo pa ne razumem, zakaj bi to bil zob in zakaj ravno na zgornji čeljusti, saj tega nihče ne časti. O nobenem svetniku še ne vemo, da bi imel zlate zobe. No, pa je vendar zanimiva tvoja rešitev, ali ne, boys in girls?

Pa pozdravljen.

Tvoj Striček.

Canonsburg, Pa.

Dragi striček: — Tudi jest bi rada peršla na vaš corner, tukaj od Canonsburga se nič nobeden ne oglasi. Se bom pa jast. Jast videm v vašem corner, da imate uganko not pa bodem nemara rešila. Jast mislem po svojem menen, da je Bog.

Drugo jast mislem po svojem menen, da je "Kristusova krona," ki sa mu Judje spleli, in na glava dali.

Pozdravim vas use:

Rose E. Krall.

Draga Rose: — Skoraj si drugo uganila. — Le še drugikrat se oglasi. Pozdravljena.

Tvoj Striček.

Sheboygan, Wis.

Dragi striček: — Jaz še nisem bil na Vašem kornerju, ke stanujem na farmi, 3 milje od mesta, pa ker bi rad zaslužil lep Eversharp svinčnik, hočem poskusiti če bodem rešil zastavico — Današnji dan. Zdaj pa še pride druga na vrsto.

"Boga častimo tudi mi Če prav se sam ustvaril ni (To je toraj Bog sam). Prosim da mi naznanite če sem uganil zastavice ali ne. S pozdravom Vaš

Frank Strupek.

Dragi Frankie: — Mi je prav žal. Le še večkrat mi piši. Pozdravljen.

Tvoj Striček.

Chicago, Ill.

Dragi striček: — Tole je teprvi krat pišem Slovensko. Jaz sem 12 let stara in jaz želim uganiti tvojo uganko. Katera se imenuje. "Kaj v nebesih je in se časti, kar pa Bog ustvaril ni?" Mislim da je to Sveti Duh.

Vas pozdravljam

Christina Trinko.

Draga Kristina: — Naka! Mi je prav žal, No, pa nisem vedel, da znaš tako

dobro slovensko. Le še kaj piši. Pozdravljena.

Tvoj Striček.

So. Chicago, Ill.

Dragi striček: — Prav vesela sem danes, da imam čas da Vam pišem par besedi, ker je Sv. Patrick Patron naše šole, zato pa nimamo šole. Tista ugan-ka katero sem brala v listu Ave Maria je. "Sv. Trojica en sam Bog." Mislim, da je prav, če pa ni pa bo moje pismo šlo kar zraven v koš kateri v kotu stoji.

Prihodnjič bom darovala sveto obhajilo za Vas, da Vam Bog podeli še mnogo let zdravje in veselje, a na drugem svetu raj. — Z Bogom Pozdravljam Vas Vaša,
Frances Trstenjak.

Draga Francika: — Tudi tvoj odgovor bi bil pravilen. Vendar je tam v nebesih še nekaj česar Bog ni ustvaril, pa je tam in mi to častimo. To so naredili za rabeljni, hvala za sv. obhajilo. Pozdravljena.
Tvoj Striček.

Cleveland, Ohio.

Dragi striček: — Tudi jaz se mše namenil enkrat oglasiti na Vašem Corner. Hodim v farno šolo Sv. Vida, star sem deset let in delam četrti grade. Slovensko znam pa bolj slabo, kar mislim, da mi ne boste zamerili. Moja misel je da je puzzle, "Kaj še nigdar ni bilo in nigdar ne bo pa je vsigdar bilo in vsigdar bo," "Čas."

Druga pa, "Kaj v nebesih je in se časti, Kar pa Bog ustvaril ni?" To je pa Sv. Trojica. Če sem pravilno uganil mi boste že v drugi številki sporočili če pa nisem uganil pa oprostite. Skočam s prisrčnim pozdravom

Frederick Koprivec.

Dragi Friderik: — Uganjki nisi uga-

nil. Mi je prav žal. Boš pa drugikrat. Le še kaj nam piši. Pozdravljen.

Tvoj Striček.

Sheboygan, Wis.

Dragi striček: — Vam veseli je presvetil, danes vašega godu v srcu želje je povzročil dvignil misli mi k Bogu. Večni Bog in Oče mili zdravje srečo naj vam da, da bi vedno zdravi bili to želim va miz srca. Z rožami posuta bodi vedno vam življenja pot zdravje in veselo vodi mili Bog naj vas povsod. Za trpljenje skrb obilo ljubi Bog vam srečo daj a posmrta za plačilo naj vas vzame v sveti raj. Vas prav lepo pozdravljam papa in mama brati in sestre. Vaš mali
Michael Progar.

Dragi Michael: — Tudi tebi hvala lepa za tvoje voščilo. Bog te blagoslovi, zelo sem vesel tvojega voščila. Pozdravljen.
Tvoj Striček.

Sheboygan, Wis.

Dragi striček: — Pozdravljeno mi jutro danes ko se vesel praznuje Vaš god naj Vam ga še veliko let učkati Gospod. Vas lepo pozdravljam jast mala
Johanna Progar.

Draga Johanica: — Prav lepa ti hvala za tvoje voščilo. Kako me veseli, da si se me spomnila. To je lepo. Bog te blagoslovi!
Tvoj Striček.

Joliet, Ill.

Dragi striček: — Tudi jest se spet oglašim in vam naznanim da smo imeli pri cerkvi sv. Jožefa štrideseturno pobožnost ki se je cela fara pridno vdeleževala, hvala Bogu. Vidim da se na kor-narju jako prizadevajo uganke rešit.

Te bom pa tudi jest poskusila to srečo. "Kar še nikdar ni bilo, in nikdar ne bo." Jeli "Večnost?"

"Kaj je v nebesih in se časti, kar pa

Bog ni ustvaril to je "Bog." Pozdravim vse na kornerju in vas striček.

Bertha Culik.

Draga Berta: — Žal mi je, da nisi ugan-ka pravilno rešila. No boš pa drugič. Pozdravljena
Tvoj Striček.

Maple Heights, Ohio.

Dragi striček: — To je moje prvo pismo, ki Vam ga pišem stara sem 11 let. Hodim v public šolo in sem v 5 razredu. Ne zamerite ker neznam dobro slovensko pisati. Jaz bom šla za vas k sv. obhajilu. Jaz sem brala v Ave Maria, da je ena nova zastavica. Kaj v nebesih je in se časti. Kar pa Bog ustvaril ni?" Jaz mislim, da je "Bog sam."

Hodijo nas učit vsak teden enkrat krščanski nauk Father Bombač. Zdaj pa vas lepo pozdravimo ata, mama in jaz.
Jennie Hrovat.

Draga Jennie: — Mi je prav žal, da nisi bila srečna pri rešitvi zastavic. Le še večkrat piši. Prav dobro si napisala za prvič. Pozdravljena.

Tvoj Striček.

Beadling, Pa.

Dragi striček: — Tudi jast bi rada prišla na vaš korner ker se še nobeden ni oglasil. Bom se pa jast, dam vam vedet da imamo tukaj novo kapelo in smo imeli prvo sveto mašo dne 23. decembra 1923. St. John Capistran. Father Ward od Bridgeville so imeli sveto mašo in pridigo pri nas jast bi tudi rada napisala vašo zastavico jast mislim, da je sveti duh ker je Bog sam Bog Oče in sveti Duh. Vas pozdravljam
Helen Delach.

Draga Helen: — Me veseli, da si se oglasila. Le še večkrat mi piši. Ugank pa tudi ti nisi pravilno rešila. Pozdravljena.
Tvoj Striček.

RAZNO.

POZOR!

Čujemo, da hodi po raznih naselbinah neki časnikarski agent, Mr. Hall in s čit-futsko zgovornostjo ponuja razne časopise, večinoma nemške, ter obljubuje razne darove, potem ko je dobil naročniko pa ni ne dotičnega časopisa, ne daru. Seve, ker ljudi samo za nos vleče. Mo-žakar pa ni sam, ampak ima celo časnikarsko agenturo, ki je pač po njem u-merjena. Veliko jih je po svoji agentih že nasmukal in veliko škodoval drugim poštenim agentom, ker ljudje, ki so jim nasedli, nobenemu ne verjamejo. Zato tem potom opozarjamo naše ljudi, naj mu takoj vrata pokažejo, če se bo kje pojavil. Najrajši se skrije za gospode duhovnike ali pa tudi za sestre, katerim skuša najprej z vso zgovornostjo in hi-navščino izvabiti podpis in priporočilo. Nie še posebej opozarjamo, naj pazijo nanj. Če pride in jim začne razkazovati razne evropske nabožne časopise, ki jih razširja, naj si takoj zabeležijo naslove dotičnih upravništev, da se jim sporoči

kakšnega "apostola" dobrega tiska imajo. Taki "apostoli" spadajo v "luknjo."

ZA SV. MAŠE SMO PREJELI:

K Mariji Pomagaj:

Agnes Berk, Cleveland, O., v č. M. B. po nam. 1 (1); Elizabeta Keržič, Sheboygan, Wis., po nam. 1 (1); Ana Penko, Cairnsbrook, Pa., za zdr. v dr. 1 (1); J. J. Casserman, Barberton, O., za zdr. 2 (2x); Mary Punčar, Joliet, Ill., v zahv. za zdr. 2 (2); Simon Rozman, Cannonsburg, Pa. 1 (1); John in Ter. Centa, Avondale, Colo. za r. L. Brodnik 1 (1); Ivana Rode, Waukegan, Ill., po nam. 3 (3); Louis Kmet, Chisholm, Minn. po nam 5 (5); Mary Zaletel, Lorain, O. za r. Joe Zaletel 2 (2); Kat. Grahek, Calu-met, Mich. za zdr. 1 (1x); Barb. Strucelj, Calumet, Mich. 1 (1); Mary Lovša, Power Point, O. v zahv. za usl. pr. 2 (2.50); Rev. John Trobec, Rice, Minn. za r. Mary Trobec, Neimenovana dar 0.50. Vse poslano na Brezje dne 23. apr.

K nam: —

Ivana Filipič, Elcor, Minn. v č. sv. Jožefu 1 (1); Matt. Zugelj, Anaconda, Mont. po nam. 3 (3); Mary Janež, Chisholm, Minn. v zahv. 2 (2); Frank Globočnik, Chisholm, Minn. za zdr. 1 (1); Suzana Belinski, po nam. 2 (2); Margaret Piatok, za zdr. Rev. N. 3 (3); Rosie Fabian, po nam. 1 (150); Mary Krašovec, Pueblo, Colo. v č. sv. Jož. 1 (1); Mary Maček, Moon Run, Pa. v č. sv. Jož. 1 (1); Amalija Uršič, Joliet, Ill. po nam. 1 (1); Štef. Cvengroš po nam. 1 (1); L. Patrick, San Francisco, Cal. v č. presv. Sr. po nam. 1 (1); Jos. Vardijan, Dollar Bay, Mich. v dob. nam. 1 (1); Niko Simonič, Chicopee za raj. st. 2 (2.50); Mike Vidmar, Ely, Minn. za zdr. 2 (2); John Otrin, Ely, Minn. za r. star. 2 (2); Lud. A. Prince, Pueblo, Colo. v č. M. B. za zdr. 2 (2); Anton Kranjec, Barberton, O. za duše v vic. 2 (2).

ZA SS. KARMELIČANKE:

Ivana Kolar, Cleveland, O., \$1.00, Alojz-j Vraničar, Joliet, Ill. \$1.00.

ANDREW GLAVACH

Registrovani Pomožni POGREBNIK

—: Se priporoča Slovencem v Chicago in okolici :—:
NAŠ POGREBNI ZAVOD IMA SVOJO KAPELO NA
2046 WEST 23rd STREET

Naši pogrebi so najlepše urejeni in cene najnižje!

Na razpolago imam vedno najmodernejše automobile za
poroke, krstinje in pogrebe.

Priporočam se tudi Slovencem po bližnjih naselbinah.

Pokličite me na telefon. Zapomnite si telefon številko:

CANAL 5889

prišel bom na Vaš dom in vse potrebno uredil.

NAŠIM PREKMURSKIM ROJAKOM
se enako toplo priporočam za vse vesele in žalostne slučaje.

Andrew Glavach, 1844 W. 22nd PLACE
CHICAGO, ILL.

John Petrovčič SLOVENSKI NOTAR

IZVRŠUJE VSA NOTAR-
SKA DELA KAKOR POOB-
LASTILA, AFIDAVITE, PO-
GODBE IN SPLOH VSA
NOTARSKA DELA.

ZAVARUJE

POSLOPJA IN POHIŠTVO
PROTI POŽARU IN DRU-
GIM NEZGODAM.

Rojakom se toplo priporoča.

John Petrovčič SLOVENSKI NOTAR

Phone Canal 6345

1920 WEST 22nd STREET,
Chicago, Ill.

Vse notarske posle izvršuje
SLOVENSKI JAVNI
NOTAR,

John Gottlieb

1845 WEST 22nd STREET,
Chicago, Ill.

Telefon: Canal 3073

Prva Slovenska trgovina z
oblačilnim blagom
DRY GOODS STORE

STEVE GYURA

SLOVENSKA GROCERIJA
IN MESNICA

1657 WEST 22nd STREET,
Chicago, Ill.

Se priporočam gospodinjam,
da pridejo v mojo trgovino.
Imam v zalogi najboljše su-
ho prekajeno meso, domače
klobase in vse drugo.

Fr. Tomazič SLOVENSKA GROCERIJA

VEDNO VELIKA ZALOGA
NAJRAZLIČNEJŠEGA
BLAGA.

PRI NAS DOBITE VEDNO
SVEŽE SADJE IN DRUGO
ZELENJAVO. POŠTENA
POSTREŽBA.

Rojakom se priporočam.

Fank Tomazič

1858 WEST 22nd STREET,
Chicago, Ill.

Telephone: Canal 5793

MATH KREMESEC

Slovenski Mesar

1912 W. 22nd Street, Chicago, Illinois

PHONE: CANAL 6319

SLOVENSKIM GOSPODINJAM SE NAJTOPLJE PRIPOROČA ŠE V NADALJNO NAKLONJENOST.

V moji mesnici dobite vsak dan sveže meso vsake vrste. — Najboljše vrste PREKAJENO SVINJSKO MESO. — Po domačem načinu doma narejene PRAVE KRANJSKE KLOBASE krvavice in mesene. — Perutnino vsake vrste. — Vse dobite pri meni vsaki čas!

Rojaki nikdar in nikoli ne pozabite na geslo: SVOJI K SVOJIM!

ANDREW BATTISTIG

General Contractor & Builder

1901 W. 22. St. Chicago, Ill.

PHONE: ROOSEVELT 8766

PREVZAMEM VSAKOVRSSTNO ZIDARSKO DELO. ZIDAM NOVE HIŠE IN STARE POPRAVLJAM, KAKOR TUDI VSA DRUGA STAVBINSKA DELA. VSEM SE TOPLO PRIPOROČAM.

John Kosmach

TRGOVINA Z

ŽELEZNINO in BARVAMI

ROJAKOM SE PRIPOROČA PRI NAKUPU RAZNE ŽELEZNINE,
KOT KLJUČAVNIC, TEČAJEV, IN VSAKOVRSNIH
DRUGIH TAKIH POTREBČŠIN.

ZLASTI PA IMA V ZALOGI VSAKOVRSNE BARVE ZA BARVA-
NJE HIŠ ZNOTRAJ IN ZUNAJ.

STAVBINSKA, MIZARSKA IN TESARSKA DELA PREVZEMA SAM.

KADAR HOČETE IMETI POPRAVLJENO SVOJE STANOVANJE,
ALI JE PREBARVATI OD ZNOTRAJ ALI ZUNAJ, NALEPI-
TI V SOBE NOV PAPIR, LES PREVARNIŠATI, POKLI-
ČITE MR. KOSMACHA IN POPRAVIL VAM BO,
— DA BO ZGLEDALO KOT NOVO. —

KARKOLI BOSTE IMELI NAPRAVITI V TEJ OBRTI, SPOM-
NITE SE NA SVOJEGA ROJAKA IN ODDAJTE DELO NJEMU!

1804 West 22nd Street, Chicago, Illinois

PHONE: CANAL 0490

Vi ne morete biti zdravi

brez notranjega reda in čistosti.

Triner's Bitter Wine

vam očičuje črevesje, je ohrani čiste in v redu. Je najboljše zdravilo proti slabemu teku, zaprtju, glavobolu, nervoznosti in vsem drugim notranjim nerednostim.

**Dobite ga pri vseh
drugistih.**

JOSEPH TRINER CO.

1333-45 S. Ashland Ave.
Chicago, Ill.

**KATOLIŠKI SLOVENCİ NARO-
ČAJTE IN PRIPOROČAJTE SA-
MO KATOLIŠKE LISTE KA-
KOR SO "AVE MARIA" IN
"EDINOST".**

PRISTOPAJTE

— k —
NAJSTAREJŠI. NAJVEČJI IN NAJBOGATEJŠI
slovenski katoliški podporni organizacija

Kranjsko-Slovenski Katoliški Jednoti

ki posluje že 30 let, (od 2. aprila 1894.)

Glavni urad

v lastnem domu na 1004 North Chicago Street, Joliet, Ill.

Njeno skupno premoženje znaša

\$1,200,000.00.

SOLVENTNOST 100.36%

K. S. K. Jednota ima v 20 raznih državah 140 krajevnih društev z 21,300 člani obeh oddelkov.

Od svojega obstanka do 1. febr. t. l. je K. S. K. J. izplačala že \$2,298,835.00 skupne podpore.

Pri K. S. K. J. se lahko zavarujete za posmrtnino v znesku \$250, \$500.00, \$1,000.00, \$1,500.00 in \$2,000.00. Dalje se lahko zavarujete za razne poškodbe, operacije, onemoglost, in bolniško podporo; pri slednji za \$1.00 ali \$2.00 dnevne podpore in za dolgotrajno bolezen. Dalje ima K. S. K. J. tudi 20 letni zavarovalni oddelek in zavarovanje do 70 let.

Sprejema se člane od 1 — 55 leta.

Rojaki(inje) so uljudno prošeni, da naj dobri katol. stvari na ljubo ustanavljajo nova krajevna društva naše Jednote. Za nova društva zadostuje 8 članov(ic). Geslo K. S. K. Jednote je: "VSE ZA VERO, DOM IN NAROD!!!"

Glede vstanovitve novih društev in glede drugih pojasnil se obrnite pismenim potom na glavnega tajnika:

Josip Zalar, 1004 North Chicago Street, Joliet, Illinois.

Slovenska dekleta---pozor!

Če katera misli na samostan, ima sicer veliko izbiri. Nebroj raznih ženskih redovnih kongregacij imamo tu, ki se vse požrtvovavno trudijo z nami za razširjanje kraljestva božjega po naši prostrani državi. A slovensko dekle najbolj spada v našo edino slovensko žensko kongregacijo na amerixkih tleh—k **Šolskim sestram sv. Franciška**. Slovenci še za te šole, ki jih imamo, nimamo zadosti svojih narodnih sester. Zakaj ne? Ker se tudi tu kaže naš narodni greh-needinost in cepljenje naših moči. Ko bi mi zbrali vse Slovenske, ki jih imamo po raznih redovih kongregacijah, v eno samo, domačo, bi nobena naša šola ne bila v zadregi za svoje rodne učiteljice. Seveda tega ne moremo in ne smemo, če bi tudi one hotele. Tiste, ki so drugje, bodo tudi ostale, kjer so. Bolje je tako. Toda zanaprej naj bi se slovenska dekleta, ki mislijo na samostan zavedala, da so s svojim najvišjim krščanskim idealizmom dolžna v prvi vrsti svoj narod in njegove mladino dvigati k vzorom. Tudi tu, da, v prvi vrsti tu, velja: Svoji k svojim! Svoji za svoje! Dekleta, ki Vas Bog kliče v samostanske celice, ne pozabite tega in izvajajte primerne posledice. Vaše najbolj naravno mesto je pri naših **Šolskih sestrah**. Tu boste doma, sestre po duhu in narodni krvi mej seboj. Ne bojte se, da bi vam kako starokrajsko "ruto" dale. Predno tedaj storite odločilni korak, se obrnite na:

9542 EXCHANGE,

Sisters of St. Francis,

SO. CHICAGO, ILL.

Apostolat Sv. Frančiška

KAJ JE?

Francišek! Ime samo pomeni danes program. Čudno! Še pred malo leti so dejali, da je bil pač zvezda jutranjica na srednjeveškem nebu, a je p' danes postal večernica, ki bo prej ali slej zginita v temi. Niso znali ločiti tega, kar je bilo na njem srednjeveškega, smrtnega, od tega, kar je na njem nadčasnega, nesmrtnega. Ono je zatonilo s srednjim vekom, to je ostalo in ostane. In to je Francišek Serafin ljubezni. Kot tak je nesmrten. A treba je bilo strašne vojskine operacije, da so to spoznali in ga znova vzljubili. Videč kako brat brata kolje, odira, pesti, so dvignili svoje objokane oči k njemu, ki so mu bile celo živalice bratje in sestre, in ga začeli prositi: Francišek, daj, uči nas vsaj bližnjega imeti za brata, če že živalice ne, kakor so bile tebi. Čim bolj se sovraštvo zajeda v srca celo katoliških narodov, tim glasnejši je ta klic po bratovski ljubezni. Z njim pa vstaja Francišek — Serafin. Nekdanji apostelj svoje drage Umbrije, je postal svetovni apostelj. Drug za drugim si ga povojni socialni delavci izbirajo za svojega vzornika in voditelja iz sužnosti mesa v lepšo deželo duha. Sam vrhovni zdravnik težko bolne povojne človeške družbe, namestnik Kristusov na zemlji, ga je postavil za patrona in zaščitnika katoliškega prepordnega socialnega dela. To je apostolat sv. Frančiška v širšem pomenu besede.

Slabi sinovi tega velikega očaka bi bili mi slovensko-slovaško-hrvaški frančiškani v Ameriki, ko bi tega apostolata ne vršili vsak mej svojim tukajšnjim narodom. Saj je tu prav tako potreben, kakor na razvalinah Evrope. Zavedamo se tega. Zato smo ustanovili posebni odsek tega apostolata za našo slovensko-slovaško-hrvatsko in deloma tudi angleško Ameriko. To je "Apostolat sv. Frančiška" v ožjem pomenu besede.

KAJ HOČE?

Namen našega "Apostolata sv. Frančiška" je pred vsem ta: položiti temelj za vspešno prepordno delovanje v Frančiškovem duhu mej našimi dragimi narodi. Ta temelj bo srafinski narodni kolegij, v katerem se bodo vzgajali apostoli tega apostolata. Brez tega bi bilo nemogoče ta apostolat vršiti kakor je treba. Ker

je pa ta tako nujno potreben, je nujno potreben tudi kolegij. Nihče, ki mu je kaj na tem, da tudi našim tukajšnjim narodom zasijejo lepši dnevi, ne sme ostati brezbrizen. Vsak mora po svoji moči poseči v žep in pomagati, da se ta vzvišeni načrt kar najpreje uresniči.

KAJ ZAHTEVA?

Zahteva prav za prav nič, ker ne more, pa tudi noče. Apostolu Serafina ljubezni ona ukazuje priskočiti na pomoč, kjer vidi, da gre za dobro stvar. Ljubezen se ne pusti prositi, zadostuje, da se ji pove, kje in kako lahko pomaga. Takoj je zraven. Ker se mora pa pri telesnih delih usmiljenja, kakor je miloščina, ozirati na svojo denarno moč, koliko zmore, koliko ne, se ji pri vseh podpornih vstanovah daje več načinov na razpolago, kako svojim močem primerno lahko pomaga. Tudi naš "Apostolat sv. Frančiška" ji daje na razpolago različne načine sopomoči. So pa sledeči:

1. **Dobrotnik** "Apostolata sv. Frančiška" plača enkrat za vselej \$10.00 Če tega ne more pa 50c na leto. Teh gotovo ne bo nihče konec leta po grešal.

2. **Ustanovnik** "Apostolata sv. Frančiška" plača \$225.00. Toliko stane en aker zemljišča. Kako lepo bi bilo, ko bi vsaj večje slovenske naselbine, ali kako dobro stoječe društvo postalo ustanovnik.

KAJ DAJE?

1. Vsi, dobrotniki in ustanovniki, postanejo sodeležni vseh molitev, žrtev in drugih dobrih del komisarijata oz. pozneje provincije, katere matiča bo kolegij.

2. Istotako se bo za dobrotnike in ustanovnike žive in rajne bralo na leto sto sv. maš. Mladino v kolegiju pa se bo vedno spodbujalo, naj se jih pri sv. mašah in sv. obhajilih spominja.

3. Imena ustanovnikov se bodo na posebni tabli obesila v cerkev Marije Pomagaj, ki jo bomo pozidali. Ta cerkev, stoječa na prijaznem hribu, bodo naše ameriške Brezje, z natančnim posnetkom Marije Pomagaj. V njej se bo vsako leto na dan vernih duš opravil en slovesni rekvijem za umrle ustanovnike.

Rojaki, sezite po teh duhovnih delnicah! Enkrat jih boste najbolj veselili, ker se bodo najboljše obrestovale. Darove pošiljajte:

Upravništvo "Ave Maria" ali "St. Francis Magazine"

1849 W. 22nd Street,

Chicago, Ill.